

GŁOS AKADEMICKI

WOJSKOWEJ AKADEMII TECHNICZNEJ
PISMO PRACOWNIKÓW I STUDENTÓW

**KONFERENCJA ZAINAGUROWAŁA
TEGOROCZNE MSPO s. 17**

PRZYSIĘGALI PODCHORAŹOWIE s. 26

WAŻNA I POTRZEBNA s. 19

PIERWSZE DNI W AKADEMII

Najpierw, tj. w lipcu br., było gęste sito rekrutacyjne. Mimo iż w tym roku Ministerstwo Obrony Narodowej zwiększyło limit przyjęć na studia mundurowe aż o 80 proc., rywalizacja o miejsce na studiach była zażarta (np. o jedno miejsce na kierunku budownictwo, gdzie padł absolutny rekord, ubiegało się 7,2 kandydata). Szansę studiowania w charakterze kandydatów na żołnierzy zawodowych otrzymało ostatecznie 295 osób, w tym 29 kobiet.

W piątek, 29 sierpnia br., osoby te po raz pierwszy założyły mundury. W programie tzw. Podstawowego Szkolenia Wojskowego (PSW), którego celem jest przygotowanie żołnierzy do praktycznego wykonywania zadań oraz opanowanie żołnierskiego rzemiosła, znalazły się: nauka musztry, budowy i obsługi broni, nauka taktyki, strzelania, regulaminów itp.

SŁOWO OD REDAKTORA

Drodzy Czytelnicy „Głosu Akademickiego”. Oddajemy w Państwa ręce specjalny numer naszego pisma. O jego wydaniu zadecydowały liczba, charakter i ranga wydarzeń, jakie miały miejsce w naszej uczelni we wrześniu 2008 roku.

Wraz z początkiem miesiąca urzędowanie rozpoczęli prorektorzy, dziekani, prodziekani i inne osoby funkcyjne wybrane na kadencję 2008-2012. Część z nich piastowała już w Wojskowej Akademii Technicznej ważne stanowiska i jest dobrze znana społeczności akademickiej. Są jednak osoby, które ww. funkcje będą piastować po raz pierwszy. 1 września rozpoczęła się też nowa, czteroletnia kadencja Senatu. Z końcem miesiąca, a właściwie od 1 października, pracę rozpoczął zastępca rektora. Uznaliśmy więc za stosowne, by jeszcze raz, niezależnie od prezentacji zawartej w numerze lipcowo-wrześniowym, przybliżyć Państwu zarówno sylwetki najwyższych władz naszej uczelni, jak i skład Senatu.

18 września Wojskowa Akademia Techniczna była gospodarzem niezwykle ważnej – zarówno dla naukowców, jak i polskiego wojska oraz przedstawicieli przemysłu obronnego – konferencji pt. „Nowoczesne technologie w systemach uzbrojenia”. W jej uroczystym otwarciu – 8 września – podczas inauguracji tegorocznego Międzynarodowego Salonu Przemysłu Obronnego w Kielcach, uczestniczył minister obrony narodowej Bogdan Klich, a także generałowie i oficerowie Wojska Polskiego, przedstawiciele instytucji MON, prezesi i dyrektorzy firm wspomnianego już przemysłu obronnego. Relacje z obu tych imprez oraz prezentacja głównych tez wydanej specjalnie na tę okazję monografii „Nowoczesne technologie systemów uzbrojenia” wydanej pod redakcją naukową rektora-komendanta WAT gen. bryg. dr. hab. inż. Zygmunta Mierczyka, również w numerze specjalnym.

I wreszcie trzecie, niezwykle ważne dla naszej społeczności wydarzenie. 26 września, po raz trzeci w 58-letniej historii naszej Alma Mater, na placu Marszałka Józefa Piłsudskiego, przed Grobem Nieznanego Żołnierza, rozpoczynający studia wojskowe w WAT podchorążowie I roku, złożyli uroczystą przysięgę. Obserwujący ją szef Sztabu Generalnego WP, generał Franciszek Gągor, podkreślił, iż Wojskowa Akademia Techniczna od lat wpisuje się znakomicie w proces modernizacji i profesjonalizacji Wojska Polskiego, kształcąc najwyższej klasy inżynierów, dowódców i kadry techniczne. Generał podkreślił też, że Akademia to ważne centrum eksperckie i analityczne resortu obrony narodowej i sił zbrojnych, i to właśnie podchorążowie z WAT będą w przyszłości współtwórcami armii jakościowo jeszcze lepszej i nowocześniejszej. O tym również w numerze specjalnym „Głosu”.

Zachęcam do lektury.

Elżbieta Dąbrowska

Spis treści

4. REKTOR-KOMENDANT
GEN. BRYG. DR HAB. INŻ. ZYGMUNT MIERCZYK
5. ZASTĘPCA REKTORA PŁK DR TADEUSZ SZCZUREK
5. PROREKTOR DS. KSZTAŁCENIA
PROF. DR HAB. INŻ. JAROSŁAW RUTKOWSKI
6. PROREKTOR DS. NAUKOWYCH
DR HAB. INŻ. ANDRZEJ NAJGEBAUER,
PROF. NADZW. WAT
7. JAN KLEJSZMIT, KANCLERZ WAT
7. DR INŻ. WOJCIECH KOCAŃDA,
PEŁNOMOCNIK REKTORA DS. STUDENCKICH
7. MGR INŻ. DARIUSZ POMASKI,
PEŁNOMOCNIK REKTORA DS. ROZWOJU
8. WŁADZE DZIEKAŃSKIE WYDZIAŁU CYBERNETYKI
2008-2012
9. WŁADZE DZIEKAŃSKIE WYDZIAŁU ELEKTRONIKI
2008-2012
10. WŁADZE DZIEKAŃSKIE WYDZIAŁU INŻYNIERII
LĄDOWEJ I GEODEZJI 2008-2012
11. WŁADZE DZIEKAŃSKIE WYDZIAŁU
MECHANICZNEGO 2008-2012
12. WŁADZE DZIEKAŃSKIE WYDZIAŁU
MECHATRONIKI 2008-2012
13. WŁADZE DZIEKAŃSKIE WYDZIAŁU
NOWYCH TECHNOLOGII I CHEMII 2008-2012
14. WŁADZE INSTYTUTU OPTOELEKTRONIKI
15. SKŁAD SENATU WAT – KADENCJA 2008-2012
16. PARLAMENT STUDENCKI
17. KONFERENCJA ZAINAUGUROWAŁA
TEGOROCZNE MSPO
18. NOWOCZESNE TECHNOLOGIE
SYSTEMÓW UZBROJENIA
19. WAŻNA I POTRZEBNA
26. PRZYSIĘGALI PODCHORĄŻOWIE
28. PRZEMÓWIENIE JEGO MAGNIFICENCJI
REKTORA-KOMENDANTA WAT,
GEN. BRYG. DR HAB. INŻ. ZYGMUNTA MIERCZYKA
29. PRZEMÓWIENIE SZEFA SZTABU GENERALNEGO
WP, GENERAŁA FRANCISZKA GĄGORA
30. WYSTĄPIENIE SZER. PCHOR. MAŁGORZATY RĄCZKI
30. PODCHORĄŻOWIE WYRÓŻNIENI
PRZEZ SZEFA SZTABU GENERALNEGO WP,
GEN. FRANCISZKA GĄGORA

GŁOS AKADEMICKI WAT

Pismo Pracowników i Studentów

Wydawca: Wojskowa Akademia Techniczna

Adres redakcji: ul. Kaliskiego 19, pok. 4
00-908 Warszawa 49, tel. 022 683 92 67

Redaktor naczelny: Elżbieta Dąbrowska
elzbieta.dabrowska@wat.edu.pl

DTP i redakcja techniczna: Martyna Janus

Fot. na okładce: Piotr Konieczny, Ryszard Radziejewski,
Grzegorz Rosiński

Korekta: Renata Borkowska

Przygotowanie do druku: Redakcja Wydawnictw WAT

Druk: PROMOCJA XXI Sp. z o.o.,

02-495 Warszawa, Al. Jerozolimskie 232a

Redakcja zastrzega sobie prawo adiuścacji i skracania tekstów
oraz zmiany tytułów.

REKTOR-KOMENDANT GEN. BRYG. DR HAB. INŻ. ZYGMUNT MIERCZYK

Prof. nadzw. WAT (ur. 1956 r.), absolwent kierunku fizyka techniczna na Wydziale Chemii i Fizyki Technicznej Wojskowej Akademii Technicznej. W czasie studiów dwukrotnie otrzymał nagrodę specjalną Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk w zakresie fizyki. Po odbyciu rocznej praktyki podstawowej w 9. Pułku Łączności na stanowisku dowódcy plutonu, w roku 1983 rozpoczął pracę naukowo-dydaktyczną w WAT – początkowo jako inżynier, następnie jako asystent, adiunkt, kierownik Zakładu Techniki Laserowej, komendant Instytutu Optoelektroniki WAT, komendant Wydziału Techniki Wojskowej WAT, a od 2005 r. zastępca komendanta-rektora Wojskowej Akademii Technicznej. Od 1 stycznia 2008 r. pełnił obowiązki komendanta-rektora WAT. 8 maja 2008 r. objął stanowisko rektora-komendanta WAT. Tytuł doktora nauk technicznych w dyscyplinie elektronika – specjalność elektronika kwantowa otrzymał w WAT w 1990 r. W 2000 r. uzyskał stopień doktora habilitowanego w dyscyplinie inżynieria materiałowa – specjalność materiały optoelektroniczne. Od 2002 r. jest profesorem nadzwyczajnym WAT. Specjalista w zakresie optoelektroniki, w tym techniki laserowej. Prowadzi prace naukowo-badawcze i wdrożeniowe w obszarze inżynierii materiałowej, konstrukcji i technologii laserów oraz elementów i zespołów optoelektronicznych stosowanych w systemach wojskowej techniki laserowej, a także w urządzeniach dla przemysłu, medycyny i ochrony środowiska. Rozwijana tematyka badawcza obejmuje zagadnienia zdalnej detekcji skażeń chemicznych i biologicznych, zastosowania laserowo wzbudzonej fluorescencji, opracowanie dalmierzy laserowych i systemów telemetrii laserowej. Jest współautorem wielu patentów, unikatowych technologii i wdrożeń, m.in. podzespołów optycznych i optoelektronicznych do dalmierzy laserowych, systemów kierowania ogniem, układów detekcji promieniowania i laserowych symulatorów strzelania oraz sensorów optoelektronicznych do systemów monitorowania środowiska. Uczestniczył również w opracowaniu urządzeń medycznych do diagnostyki i terapii chorób nowotworowych metodą fotodynamiczną. Zestawy te stosowane są w wielu klinikach w całym kraju. Jest laureatem wielu nagród i wyróżnień wojskowych oraz cywilnych, w tym 23 medali na Światowych Wystawach Wynalazków i Innowacji (Bruksela, Genewa, Osaka, Londyn, Moskwa, Pekin), „Krzyża Wynalazczości” nadanego przez Stowarzyszenie

Wynalazców Belgijskich, nagrody magazynu *Żołnierz Polski* „Buzdagan'97”, nagrody „Polski Produkt Przyszłości” (2002), tytułu Wynalazcy Wojska Polskiego 2002 oraz medalu im. Tadeusza Sendzimira (2005). W 2004 r. został wyróżniony wpisem do „Księgi Honorowej Ministra Obrony Narodowej”. W latach 1987-2005 był dziewięciokrotnie wyróżniany nagrodą rektorską Komendanta WAT. Bierze czynny udział w pracach towarzystw naukowych i technicznych. Jest członkiem Research & Technology Board NATO Research & Technology Organization, Zespołu Naukowo-Przemysłowego przy Radzie Uzbrojenia MON, Sekcji Optoelektroniki oraz Sekcji Technologii Elektronowej i Technologii Materiałów Elektronicznych Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji PAN, Polskiej Sekcji SPIE – The International Society for Optical Engineering, Polskiego Komitetu Optoelektroniki SEP oraz Stowarzyszenia Wynalazców i Racjonalizatorów. Kieruje pracami sekretariatu Polskiej Platformy Technologicznej Systemów Bezpieczeństwa. Dorobek naukowo-dydaktyczny obejmuje cztery monografie, ponad 170 publikacji naukowych oraz ponad 200 referatów i komunikatów prezentowanych na krajowych i zagranicznych konferencjach naukowo-technicznych. W ostatnich latach kierował pracami, które zakończyły się wdrożeniami systemów zdalnej detekcji metanu na potrzeby przemysłu wydobywczego ropy i gazu. Urządzenia te zapewniają bezpieczeństwo systemów przesyłu gazu ziemnego oraz bezpieczeństwo pracy w kopalniach węgla kamiennego. Kierował również pracami nad hybrydowymi, wieloczułkowymi analizatorami skażeń i zanieczyszczeń atmosfery. Opracowane systemy umożliwiają ciągły monitoring zanieczyszczeń emitowanych między innymi przez przedsiębiorstwa energetyki cieplnej, elektrownie i elektrociepłownie, zakłady chemiczne, spalarnie odpadów komunalnych, niebezpiecznych i szpitalnych, przemysł petrochemiczny i rafinerie. Ponadto w ramach programu strategicznego „Rozwój Niebieskiej Optoelektroniki”, zespół kierowany przez płk. Zygmunta Mierczyka wdrożył radiometrię promieniowania UV do zastosowań militarnych i ochrony środowiska oraz urządzenia do diagnostyki medycznej wykorzystujące niebieskie la-

sery. Kieruje pracami Zespołu Laserowej Teledetekcji, który wchodzi w skład Centrum Doskonałości utworzonego przy Instytucie Optoelektroniki WAT pod nazwą CD Optoelektronicznych Systemów Monitoringu Bezpieczeństwa (OptoSec). Główne kierunki prac badawczo-rozwojowych realizowane przez Zespół obejmują sensory optoelektroniczne do monitorowania środowiska, systemy monitorowania bezpieczeństwa, wielospektralne systemy wykrywające IR i UV oraz dalmierze i skanery laserowe.

Prowadzi wykłady z przedmiotów specjalistycznych: Optyka Stosowana, Podstawy Techniki Laserowej, Materiałoznawstwo i Technologie Optoelektroniczne, Metrologia Optoelektroniczna oraz Urządzenia Laserowe. Wypromował jednego doktora nauk technicznych, kierował wieloma pracami dyplomowymi, sprawuje opiekę merytoryczną nad sześcioma doktorantami. Jest autorem wielu publikacji i wykładów popularyzujących badania naukowe. Był organizatorem sympozjów, konferencji oraz kursów i szkoleń z dziedziny techniki laserowej i optoelektroniki. Jest członkiem: Rady Narodowego Centrum Badań i Rozwoju MNiSW, Senatu WAT, Akademii Obrony Narodowej, Rady Naukowej Centrum Badań Wysokociśnieniowych Polskiej Akademii Nauk oraz Rady Naukowej Wojskowego Instytutu Technicznego Uzbrojenia.

ZASTĘPCA REKTORA PŁK DR TADEUSZ SZCZUREK

Urodził się 28.10.1960 w Częstochowie. Do WAT przybył ze stanowiska szefa Logistyki Urzędu Ministra Obrony Narodowej, ale jego kariera wojskowa była ściśle związana ze szkolnictwem wojskowym.

Zajmował stanowiska: dowódcy plutonu i kompanii szkolnej w Szkole Podoficerskiej dla dowódców czołgów w Gliwicach, był wykładowcą w Ośrodku Szkolenia Specjalistów Wojsk Pancernych w Ostrowie Wielkopolskim. W latach 90. pełnił służbę także w naszej uczelni, jako dowódca kompanii, szef sztabu batalionu i dowódca batalionu obsługi. Po redukcjach w roku 2002 odszedł z WAT ze stanowiska wykładowcy w Zakładzie Szkolenia Ogniwego.

Przez trzy lata pełnił funkcję szefa Sekretariatu Dyrektora Generalnego w Ministerstwie Obro-

ny Narodowej i prawie cztery lata, wspomnianą na wstępie funkcję szefa Logistyki Urzędu Ministra Obrony Narodowej.

Jest absolwentem kierunku dowódczego Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Pancernych w Poznaniu. Studia magisterskie kończył w Wojskowej Akademii Technicznej na Wydziale Mechanicznym. W Akademii Obrony Narodowej studiował dwukrotnie: w roku 1998 ukończył studia podyplomowe w zakresie pedagogiki, a w roku 2005 studia podyplomowe w zakresie zarządzania kryzysowego.

Stopień naukowy doktora uzyskał w 2001 roku na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie.

Jest autorem wielu publikacji, w których porusza zagadnienia etyczne i prawne związane z konfliktami zbrojnymi, sytuacjami kryzysowymi, wykorzystaniem techniki wojskowej i ochroną środowiska.

E.D.

PROREKTOR DS. KSZTAŁCENIA

PROF. DR HAB. INŻ. JAROSŁAW RUTKOWSKI

nieprzerwanie pracuje do dzisiaj, pełniąc obecnie funkcję Dyrektora Instytutu. Od początku swej pracy uczestniczył w zespołowych badaniach naukowych, które dotyczyły technologii i konstrukcji detektorów podczerwieni. Specjalizował się szczególnie w badaniach zjawisk fotoelektrycznych w półprzewodnikach o małej szerokości przerwy energetycznej i ich aplikacjach do detektorów promieniowania podczerwonego.

Efektom tych prac było uzyskanie w 1984 r. stopnia doktora nauk technicznych, a następnie w roku 1995 stopnia doktora habilitowanego nauk technicznych w dziedzinie elektroniki, specjalność: elektronika półprzewodników. Jako samodzielny pracownik naukowy rozwijał technologię wzrostu heterostruktur półprzewodnikowych me-

todą epitaksji z fazy ciekłej oraz prowadził analizę i ocenę kierunku rozwoju technologii detektorów podczerwieni. Bezpośrednio kierował czterema projektami badawczymi Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Dorobek naukowy i badawczy prof. dr. hab. inż. Jarosława Rutkowskiego obejmuje

dwie monografie, ponad 60 prac opublikowanych w znaczących pismach krajowych i zagranicznych oraz redakcję pięciu opracowań materiałów konferencyjnych wydanych w USA w postaci tomów „Proceedings of SPIE”.

Jest również współautorem kilku skryptów dydaktycznych dla studentów Wojskowej Akademii Technicznej. Jego działalność dydaktyczna związana jest głównie z nauczaniem fizyki ogólnej. Prowadzi również wykłady z fizyki ciała stałego i technologii elementów półprzewodnikowych dla studentów inżynierii materiałowej oraz z fizyki i techniki podczerwieni w ramach Wszechnicy Akademickiej WAT.

Za swoją pracę dydaktyczno-wychowawczą został wyróżniony tytułem Zasłużonego Nauczyciela Akademickiego i Medalem Komisji Edukacji Narodowej. Był również wielokrotnie wyróżniony za działalność naukową i organizacyjną – m.in. czterokrotnie nagrodami Rektora WAT. Jest członkiem Sekcji Optoelektroniki, Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji PAN. Aktywnie działa w pracach komitetów organizacyjnych krajowych i międzynarodowych konferencji naukowych. W 2004 r. uzyskał tytuł profesora.

E.D.

Jest absolwentem Wydziału Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej Politechniki Warszawskiej, od 30 lat związany z Wojskową Akademią Techniczną. Bezpośrednio po ukończeniu studiów podjął pracę na stanowisku asystenta w Instytucie Fizyki Technicznej WAT, gdzie

PROREKTOR DS. NAUKOWYCH**DR HAB. INŻ. ANDRZEJ NAJGEBAUER, PROF. NADZW. WAT**

Studia magisterskie na Wydziale Cybernetyki w WAT w specjalności systemy informatyczne ukończył w 1981 r. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1988 r. na Wydziale Cybernetyki WAT w dyscyplinie informatyka i specjalności optymalizacja systemów. Stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie informatyka i specjalności systemy wspomagania decyzji uzyskał w 1999 r. na Wydziale Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej. W 2002 r. został mianowany na stanowisko profesora nadzwyczajnego WAT.

Specjalista w dziedzinie komputerowej symulacji sytuacji kryzysowych i konfliktowych oraz w dziedzinie projektowania informatycznych systemów wspomagania decyzji.

W 1981 r. rozpoczął pracę w Zespole Informatyki Marynarki Wojennej jako programista w zespole projektowym. Po rocznej praktyce w jednostkach Marynarki Wojennej podjął pracę w Ośrodku Obliczeniowym Akademii Marynarki Wojennej. W 1984 r. został przeniesiony do Wojskowej Akademii Technicznej, gdzie rozpoczął pracę na Wydziale Cybernetyki w Zespole Badawczo-Wdrożeniowym w grupie projektantów.

W 1991 r. przeszedł na stanowisko adiunkta naukowo-dydaktycznego do Katedry Badań Operacyjnych WCY, gdzie prowadził zajęcia dydaktyczne w ramach przedmiotów z zakresu badań operacyjnych: modelowanie matematyczne – metody symulacyjne,

metody optymalizacji, metody oceny niezawodności, eksploatacja i sprawianie systemów informatycznych.

W 1994 r. został powołany na stanowisko kierownika Zakładu Informatycznych Systemów Wspomagania Decyzji w Instytucie Systemów Informatycznych. W latach 2000-2003 pełnił obowiązki prodziekana WCY WAT ds. dydaktyczno-naukowych. W 2003 r. został wybrany na stanowisko prodziekana WCY ds. naukowych i funkcję tę pełnił do 2005. W tymże roku został wybrany na stanowisko dziekana w kadencji 2005-2008.

Kierował pracami naukowo-badawczymi z zakresu zautomatyzowanych systemów wspomagania dowodzenia, badania niezawodności systemów wojskowych, symulacji obiektów technicznych systemu obrony powietrznej kraju, w tym obiektów walki radioelektronicznej. Brał udział w opracowaniu modelu oceny zagrożenia powietrznego kraju, a następnie dwóch uzupełniających się systemów informatycznych: systemu wczesnego ostrzegania do diagnozowania i prognozowania stanu zewnętrznego bezpieczeństwa państwa oraz systemu analiz decyzyjnych w sytuacjach konfliktowych dla potrzeb kierowania obronnością kraju. Podjął wiele zadań badawczych w ramach projektów KBN oraz prac realizowanych na zlecenie Wojskowego Instytutu Łączności.

Od 2000 r. był głównym projektantem realizowanego na zlecenie MON symulacyjnego systemu wspomagania szkolenia operacyjnego osób funkcyjnych i sztabów szczebla korpus-dywizja-brygada pod kryptonimem „Złocię”. W latach 2005-2007 kierował pracą wdrożeniową tego systemu. W 2001 r. powołany został na polskiego reprezentanta i koordynatora w panelu NATO Research Technology Organization – NATO Modelling & Simulation Group. W ramach tego panelu brał udział w opracowaniu zasad i metod współdziałania narodowych symulatorów dla potrzeb prowadzenia wspólnych ćwiczeń. Ponadto w 2002 r. został powołany na lidera międzynarodowego zespołu badawczego ds. opracowania metod i narzędzi informatycznego wspomagania systemu wczesnego ostrzegania o działaniach terrorystycznych „M&S Tool for Early Warning Identification of Terrorist Activities” MSG 026.

W 2001 r. został powołany na członka grupy ekspertów ds. akredytacji kierunku

studiów informatyka w Komisji Akredytacyjnej Uczelni Technicznych. Od 2004 r. kieruje pracą B+R „System ekspercki – Zautomatyzowane narzędzia wspomagania decyzji” pod kryptonimem „Guru” dla Sił Zbrojnych RP. Reprezentuje WAT w europejskim programie badań na rzecz bezpieczeństwa PASR. Od 2006 r. kieruje projektem pt. „Modele zagrożeń aglomeracji miejskiej wraz z systemem zarządzania kryzysowego na przykładzie m.st. Warszawy”. Jest koordynatorem ze strony WAT projektu pt. „Monitoring, identyfikacja i przeciwdziałanie zagrożeniom bezpieczeństwa obywateli”, realizowanego przez konsorcjum Uniwersytetu w Białymstoku i WAT w latach 2007-2010. Jest również współkoordynatorem ze strony WAT, wraz z dziekanem WEL, projektu pt. „Zaawansowane metody i techniki tworzenia świadomości sytuacyjnej w działaniach sieciocentrycznych”.

Ma dużo doświadczeń zagranicznych. Przebywał w 1998 r. na stażu naukowym w De Montfort University w Leicester w Wielkiej Brytanii. Występuje w gremiach NATO, jest współorganizatorem wielu konferencji międzynarodowych. Został powołany na eksperta ds. badań w zakresie bezpieczeństwa w programie badawczym Foresight Polska 2020 – pod przewodnictwem prezesa PAN (2007); w 2007 r. został również powołany przez MNiSW na eksperta w UE w zakresie projektów badawczych w obszarze bezpieczeństwa

Brał udział w pracach Strategicznego Przeglądu Obronnego, jako ekspert w zakresie prognozowania profesjonalizacji sił zbrojnych.

Wypromował 4 doktorów nauk technicznych w dyscyplinie informatyka, obecnie kieruje 5 przewodami doktorskimi, a ponadto opiekuje się 3 doktorantami. Jest autorem 1 monografii i współautorem 3, a także autorem lub współautorem ponad 80 artykułów opublikowanych w czasopiśmie krajowych i zagranicznych. Był współorganizatorem światowej konferencji symulacji komputerowej. Dwukrotnie organizował międzynarodową konferencję w 2006 i 2008 r. pod auspicjami Ministra Obrony Narodowej i zastępcy sekretarza NATO ds. inwestycji pod nazwą „Military Communication and Information Systems Conference” i przewodniczył jej. W 2007 r. był wiceprzewodniczącym tej konferencji. Jest członkiem Towarzystwa Badań Operacyjnych i Systemowych oraz Towarzystwa Symulacji Komputerowej. **E.D.**

JAN KLEJSZMIT, KANCLERZ WAT

Jan Klejszmit – urodził się 3 stycznia 1947 r. w Gdańsku. Jest absolwentem Szkoły Oficerskiej Wojsk Zmechanizowanych we Wrocławiu. Po jej ukończeniu 19 lat swojego żołnierskiego życia poświęcił 12. Dywizji Zmechanizowanej w Szczecinie, pnąc się sukcesywnie po kolejnych szczeblach dowodzenia. Dzielił się swoim doświadczeniem, służąc na kierowniczych stanowiskach w Wojskowej Akademii Medycznej, Akademii Obrony Narodowej oraz Wojskowej Akademii Technicznej, w której

w 1997 r. został mianowany do stopnia generała brygady. Ze szczególnym sentymentem wspomina służbę w Komendzie Garnizonu Warszawa, gdzie miał zaszczyt i możliwość spotkania się z przedstawicielami najwyższych władz państwowych różnych krajów Europy i świata. Jako Dowódca Garnizonu Warszawa uczestniczył w spotkaniach z Ojcem Świętym Janem Pawłem II i jego następcą Benedyktem XVI. Był świadkiem uroczystego otwarcia cmentarzy wojskowych w Charkowie, Miednoje, Katyniu i we Lwowie. Swoją żołnierską przygodę zakończył w stopniu generała dywizji w pełni usatysfakcjonowany. Dzisiaj swym doświadczeniem i wiedzą wspiera Rektora Wojskowej Akademii Technicznej, pełniąc funkcję Kanclerza tej uczelni. Żołnierski

fach Pana generała doceniły najwyższe władze państwowe, odznaczając Go m.in. Krzyżem Kawalerskim, Krzyżem Oficerskim, Złotym Krzyżem Zasługi, złotym medalem „Za zasługi dla obronności kraju”, złotym medalem „Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny”. Żołnierskie tradycje kontynuuje dwójka dzieci Pana generała: syn Piotr – major, jest chirurgiem Wojskowego Centrum Medycznego w Łodzi, a córka Joanna, major – pracuje w Centrum Informacyjnym MON. Jednak najważniejszą funkcją, jaką przyszło pełnić panu Janowi Klejszmitowi, są obowiązki dziadka trzech wspaniałych pań – jego wnuczek. Jest człowiekiem niezwykle aktywnym. Do dziś czynnie uprawia sport, działa społecznie, jest zapalonym miłośnikiem łowiectwa.

DR INŻ. WOJCIECH KOCAŃDA, PEŁNOMOCNIK REKTORA DS. STUDENCKICH

Studia na Wydziale Elektroradiotechnicznym WAT (obecnie Elektroniki) ukończył w 1968 r., uzyskując tytuł mgr. inż. radioelektronika. Praktyka dowódcza w jednostce lotniczej w Powidzu na stanowisku dowódcy r/lok. systemu lądowania. Od grudnia 1969 r. w Wojskowej Akademii Technicznej: w latach 1969-1980 asystent, st. asystent i wykładowca w Instytucie Radiolokacji Wydziału Elektroniki, a od 1985 r. adiunkt – kierownik Zakładu Radiolokacji. Od 1991 r. zastępca Szefa Instytutu Radiolokacji, a od lutego 1993 r. do 31 grudnia 2001 r. zastępca komendanta (prodziekan) Wydziału Elektroniki WAT ds. dydaktyczno-naukowych, następnie do 6 lipca 2002 r. Szef Oddziału Kształcenia WAT. Po przeniesieniu do rezerwy

pełnił funkcje: pełnomocnika prorektora ds. studenckich, dyrektora Biura (kierownika Działu) Spraw Studenckich. Od 26 lutego 2007 r. pełnomocnik Rektora WAT ds. studenckich.

Dr inż. Wojciech Kocańda jest specjalistą w zakresie badań właściwości sygnałów i urządzeń radiolokacyjnych oraz urządzeń symulacyjno-treningowych. Jest autorem kilkunastu artykułów oraz ponad 40 referatów na krajowych i zagranicznych konferencjach naukowych, promotorem 34 prac dyplomowych, autorem lub współautorem 8 skryptów akademickich. Był współtwórcą i głównym organizatorem Międzynarodowych Konferencji Studentów i Młodych Pracowników Nauki SECON'95, '97, '99, '01), członkiem komitetów programowych 6 konferencji międzynarodowych i 14 krajowych, a także członkiem Rady Naukowej WOSR, zastępcą przewodniczącego Rady Wydziału Elektroniki, członkiem Sekcji Mikrofala Komitetu Elektroniki i Telekomu-

nikacji PAN, zastępcą przewodniczącego ds. AES w Zarządzie IEEE AP/AES/MTT (Poland Section). Aktywny członek SEP: wieloletni wiceprezes Oddziału Elektroniki, Informatyki, Telekomunikacji SEP, członek Centralnej Komisji Młodzieży i Studentów SEP. Od roku 1994 jest członkiem AFCEA. Wyróżniony m.in. nagrodami: Państwową II stopnia, MON I stopnia, Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, Głównego Inspektora Techniki WP, rektora WAT (7 razy), dziekana Wydziału Elektroniki (4 razy).

Odznaczony: Krzyżem Oficerskim i Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, medalami: „Za Zasługi dla Obronności Kraju” i „Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny”. Uehonorowany: złotym medalem „Za zasługi dla Wojskowej Akademii Technicznej”, tytułem „Zasłużony Nauczyciel Akademicki”, medalami: Komisji Edukacji Narodowej, im. prof. J. Groszkowskiego, Fryzego, Pożaryskiego.

MGR INŻ. DARIUSZ POMASKI, PEŁNOMOCNIK REKTORA DS. ROZWOJU

Mgr inż. Dariusz Pomaski ma 52 lata. Jest absolwentem Wydziału Cybernetyki Wojskowej Akademii Technicznej z 1980 r. Ukończył także podyplomowe studia na kierunku zarządzanie przedsiębiorstwem w Warszawskiej Szkole Zarządzania. Jest specjalistą z zakresu zamówień publicznych, rachunkowości, finansów

publicznych, planistycznych oraz uregulowań resortowych w przedmiotowej kwestii.

W swojej karierze zawodowej pełnił funkcje: st. inżyniera, dowódcy kompanii zabezpieczenia, szefa sztabu dywizjonu dowodzenia 26. Brygady Artylerii Rakietowej OPK w Gryficach; st. inżyniera, st. projektanta, dowódcy ruchomego ośrodka obliczeniowego Wojskowego Instytutu Informatyki Filii nr 1 w Warszawie; st. specjalisty Oddziału Rozliczeń Finansowych Departamentu Uzbrojenia i Sprzętu Wojskowego.

Był organizatorem, a także szefem Oddziału Analizy i Finansów Departamentu Zaopatrywania Sił Zbrojnych MON; szefem Oddziału Wydatków Centralnych Departamentu Budżetowego MON; specjalistą ds. marketingu i PR Wojskowych Zakładów Łączności nr 1; dyrektorem ds. organizacyjno-ekonomicznych Przedsiębiorstwa Innowacyjno-Wdrożeniowego ARMPOL.

Dariusz Pomaski jest żonaty. Interesuje się żeglarstwem, ekonomią i polityką, polskim przemysłem zbrojeniowym oraz historią.

WŁADZE DZIEKAŃSKIE WYDZIAŁU CYBERNETYKI 2008-2012

Dziekan – dr hab. inż. Ryszard ANTKIEWICZ, prof. nadzw. WAT

Ukończył studia na Wydziale Cybernetyki WAT w roku 1984. Od tego czasu jest zawodowo związany z macierzystą uczelnią i wydziałem. Tematyka Jego badań naukowych obejmuje zagadnienia z zakresu: modelowania i oceny efektywności systemów informatycznych oraz modelowania i symulacji konfliktów i sytuacji kryzysowych.

W zakresie badań związanych z systemami informatycznymi zajmował się proble-

mami zależności dalekiego zasięgu w ruchu danych, metodami sterowania przepływem w szybkich sieciach komputerowych, jakością obsługi użytkowników w sieciach komórkowych, modelowaniem sieci o zmiennej strukturze.

Badania w zakresie sytuacji konfliktowych dotyczyły zasadniczo modelowania i symulacji działań bojowych różnych rodzajów wojsk, modelowania i prognozowania możliwości wystąpienia różnych zagrożeń, w tym zagrożeń terrorystycznych. Istotnym elementem badań były metody wspomaganie dowodzenia i kierowania w sytuacjach kryzysu i konfliktu.

Uczestniczył w realizacji wielu projektów badawczych. Był członkiem zespołów projektujących i implementujących systemy: NETMOB – symulator taktycznej sieci łączności, System Symulacyjnego Wsparcia Szkolenia Operacyjnego ZŁOCIEN, system wspomaganie dowodzenia wykorzystujący metody badań operacyjnych i sztucznej inteligencji.

Podczas swojej pracy na Wydziale Cybernetyki WAT pełnił wiele funkcji. W latach 1994-2004 był kierownikiem zakładu. W kadencji 2005-2008 pełnił funkcję prodziekana ds. naukowych.

Zastępca dziekana – płk dr inż. Marek SALAMON

Urodził się w 1959 r. Ukończył studia na Wydziale Cybernetyki WAT (1978-1983). Za-

trudniony w Wydziale Cybernetyki WAT od 1983 r. Doktor nauk technicznych w dziedzinie informatyki (1988). Kierownik Zakładu Grafiki Komputerowej (1991-1995); kierownik Centrum Symulacji i Wizualizacji Komputerowej (1997-2003); kierownik Zakładu Kryptologii w Wydziale Techniki Wojskowej

(2004-2007). Zainteresowania zawodowe: grafika komputerowa, symulacja wizualna.

Brał udział w budowie i wdrażaniu pierwszego w Polsce symulatora lotniczego z komputerowym systemem zobrazowania (1984-1990); kierował zespołem projektującym pokładowy system zobrazowania samolotu IRYDA (1992-1995); odbył staże zawodowe w Sextant Avionique we Francji w zakresie programowania systemów pokładowych (1994-1995).

Kierownik wielu prac badawczych statutowych i umownych z zakresu projektowania systemów wizualizacji oraz postprodukcji filmowo-telewizyjnej (1997-2003); członek zespołu

projektującego system symulacyjny ZŁOCIEN (2000-2002); członek grupy roboczej NATO IST-029/RTG-011 (2001-2002); wykonawca ekspertyz dotyczących priorytetowych obszarów badawczych z zakresu techniki i technologii na potrzeby DPZ MON (2005-2006).

Prowadzi wykłady na studiach stacjonarnych i zaocznych, autor i współautor publikacji naukowych, skryptów i instrukcji dydaktycznych, uczestnik konferencji naukowych. Wyróżniony tytułem „Zasłużony Nauczyciel Akademicki WAT” (1997), czterokrotnie nagrodami rektorskimi Komendanta WAT (1989, 1991, 1994, 1999).

Prodziekan ds. naukowych – dr hab. inż. Andrzej WALCZAK, prof. nadzw. WAT

Ukończył WAT w 1979 r. na Wydziale Chemii i Fizyki Technicznej, na kierunku fizyka techniczna. W roku 1986 uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych. Zajmował się numerycznym mode-

lowaniem drgań i fal na powierzchni kryształów, uczestniczył też w projektowaniu linii opóźniających z falami powierzchniowymi. Tematyka ta wiąże się również z klasyczną i kwantową teorią sygna-

łów elektromagnetycznych, szeroko eksploatowaną w swoim dorobku naukowym. Od roku 1990 zajmuje się zastosowaniami i numerycznym modelowaniem układów optycznych z ciekłymi kryształami. W tej specjalności uzyskał stopień doktora habilitowanego.

Wykładał fizykę, elektrodynamikę ośrodków ciągłych, podstawy kwantowej teorii pól elektromagnetycznych, podstawy programowania i programowanie obiektowe, a także algorytmy i struktury danych. Kierował kilkunastoma projektami badawczymi. W swoim dorobku ma również osiągnięcia z zakresu analizy obrazów i teorii falek.

Jest autorem i współautorem ponad 130 prac, w tym kilkudziesięciu w pismach o zasięgu międzynarodowym. Był promotorem 2 prac doktorskich. Kieruje pracami w obszarze tematycznym fotoniki ciekłych kryształów oraz analizy obrazów. W roku 2005 podjął się pełnienia funkcji dyrektora Instytutu Systemów Informatycznych na Wydziale Cybernetyki. Kierował nim do 30 sierpnia br. W tym czasie m.in. reaktywował Biuletyn ISI, a także zainicjował wydawanie rocznego raportu z dorobku naukowego i dydaktycznego ISI.

Prodziekan ds. studenckich – dr Ewa ŁAKOMA

Jest matematyką – ukończyła studia magisterskie i doktoranckie, a także uzyskała stopień doktora nauk matematycznych na Wydziale Matematyki, Informatyki i Mechaniki Uniwersytetu Warszawskiego. Od wielu lat pracuje w Wojskowej Akademii Technicznej – obecnie jest adiunktem w Instytucie Matematyki i Kryptologii Wydziału Cybernetyki. Od kilku

kadencji jest członkiem Rady Wydziału Cybernetyki. Prowadzi wykłady i ćwiczenia z matematyki dla studentów WAT.

Głównym obszarem zainteresowań naukowych dr Ewy Łakomej jest problematyka wykorzystania technologii informacyjnej w procesie edukacji. Przez wiele lat współpracowała naukowo z Wydziałem Matematyki, Informatyki i Mechaniki Uniwersytetu Warszawskiego, obecnie ściśle współpracuje z Wydziałem Nauk Pedagogicznych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. Wyniki swych prac badawczych prezentuje na licznych konferencjach

naukowych polskich i zagranicznych, biorąc też udział w międzynarodowych projektach badawczych.

Jest autorką dwóch monografii, kilkudziesięciu publikacji naukowych w czasopiśmie i monografiach zagranicznych i polskich, a także współautorką kilkudziesięciu nowatorskich podręczników do matematyki. Za działalność naukową, dydaktyczną i społeczną została odznaczona Medalem Edukacji Narodowej. Użyła także tytułu Zasłużonego Nauczyciela Akademickiego WAT.

WŁADZE DZIEKAŃSKIE WYDZIAŁU ELEKTRONIKI 2008-2012

Dziekan – prof. dr hab. inż. Marian Tadeusz WNUK

Absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Warszawskiej (1968). W roku 1987 uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych, a w 1999 r. obronił rozprawę habilitacyjną na Wydziale Elektroniki WAT. W roku 2006 uzyskał tytuł naukowy profesora.

Po zakończeniu studiów pracował w ZZEAP ELPO. Od roku 1969 pracuje na Wydziale Elektroniki WAT. Od 2003 był prodziekanem Wydziału Elektroniki ds. naukowych.

Jego zainteresowania naukowe związane są z analizą sprzężeń anten liniowych rozmieszczonych na wielowarstwowym dielektryku oraz zagadnieniami kompatybilności elektromagnetycznej i propagacji fal elektromagnetycznych w zróżnicowanych obszarach.

Kierował 2 zakończonymi projektami badawczymi KBN, grantem promotorskim oraz 8 statutowymi projektami badawczymi, a także 4 grantami Rektorskimi i Dziekańskimi. Opracował antenę telefonu komórkowego, za którą został wyróżniony złotym medalem na Światowych Targach Wynalazczości EUREKA'99 w Brukseli.

Jest rzecznikiem wojewody mazowieckiego w zakresie ochrony przed promieniowaniem

elektromagnetycznym. Członek Akademii Elektromagnetyzmu przy MIT w Bostonie. W latach 1994-2005 sprawował funkcję przewodniczącego Komitetu Elektroniki Stowarzyszenia Elektryków Polskich.

Łączny dorobek publikacyjny obejmuje 220 pozycji, z czego 19 artykułów było wydanych w czasopiśmie recenzowanych. Jest współautorem 9 książek i monografii (w tym 6 w języku angielskim). Kierował 39 pracami magisterskimi, był również promotorem 2 przewodów doktorskich.

Hobby: fotografia – ze szczególnym uwzględnieniem dokumentowania przyrody oraz narty – miłośnik szlaków narciarskich w Dolomitach.

Zastępca dziekana – płk dr inż. Zdzisław CHUDY

Płk dr inż. Zdzisław Chudy jest absolwentem Wydziału Elektroniki WAT z 1986 r. Od 1991 r. związany z pracą nauczyciela akademickiego, zajmując kolejno stanowiska: asystenta n-d, adiunkta n-d, a od 2004 r. adiunkta n-d i kierownika Zakładu.

Jako nauczyciel akademicki, prowadzi wykłady, ćwiczenia rachunkowe i zajęcia laboratoryjne z przedmiotów: układy analogowe, podstawy modulacji i detek-

cji, technika bardzo wielkich częstotliwości. Jest autorem i współautorem skryptów, pomocy dydaktycznych oraz ćwiczeń laboratoryjnych. Kierował wieloma pracami dyplomowymi i projektami, wykorzystując nowe rozwiązania z zakresu nowoczesnych metod analizy własności układów elektronicznych.

W zakresie działalności naukowo-badawczej posiada doświadczenie w dziedzinie układów mikrofalowych stosowanych w systemach rozpoznawczych dla potrzeb walki elektronicznej. Obecnie prowadzi badania nad zagadnieniami realizacji systemu namiaru źródeł promieniowania elektromagnetycznego i oddziaływania energii fal elektromagnetycznych na infrastrukturę

techniczną. Jest autorem i współautorem wielu artykułów z tych dziedzin, opublikowanych w latach 2002-2008 w czasopiśmie i materiałach konferencji krajowych oraz zagranicznych. Posiada stopień naukowy doktora nauk technicznych w dyscyplinie: telekomunikacja, specjalność: technika mikrofalowa.

Zasłużony nauczyciel akademicki WAT, odznaczony Brązowym Medalem za Zasługi dla WAT. Był również wielokrotnie odznaczany i wyróżniany za działalność naukową i organizacyjną, m.in. Srebrnym Krzyżem Zasługi, Złotym Medalem za Zasługi dla Obronności Kraju, honorową odznaką „Zasłużony dla łączności” oraz odznakami i medalami NOT oraz SEP.

Prodziekan ds. naukowych – dr hab. inż. Roman KUBACKI, prof. nadzw. WAT

Absolwent Wydziału Chemii i Fizyki Technicznej WAT (1977). W ramach indywidualnego programu studiów ukończył specjalność biofizyka. Stopień naukowy doktora nauk technicznych uzyskał w 1991 r., a w 2001 r. obronił rozprawę habilitacyjną na Wydziale Elektroniki.

Po zakończeniu studiów pracował w Wojskowym Instytucie Higieny i Epidemiologii

jako kierownik Zespołu Ochrony Mikrofalowej. Główny nurt Jego prac naukowo-badawczych był ukierunkowany na badania dotyczące wytwarzania oraz propagacji fal elektromagnetycznych oraz kompatybilności elektromagnetycznej. Zajmował się badaniami narażenia ludzi na promieniowanie elektromagnetyczne.

Jest profesorem na Wydziale Elektroniki WAT. Rzecznik ministra środowiska oraz wojewody mazowieckiego w zakresie ochrony przed promieniowaniem elektromagnetycznym, członek Zespołu Ekspertów Ministra Pracy ds. Czynników Fizycznych Szkodliwych dla Zdrowia oraz członek Zarządu Głównego Polskie-

go Towarzystwa Zastosowań Elektromagnetyzmu (PTZE).

Jest autorem i współautorem: 3 patentów, około 190 artykułów naukowych, 35 rozdziałów w monografiach polskich oraz wydanych w języku angielskim. Jest autorem monografii pt. *Anteny mikrofalowe, technika i środowisko*, wydanej przez Wydawnictwo Komunikacji i Łączności. Był organizatorem 4 Krajowych Konferencji Naukowych oraz 3 Międzynarodowych Konferencji Naukowych.

Hobby: tenis (latem, ale nie tylko) oraz narty (największy wycieczny – zjazd na nartach z Aiguille de Midi, tj. jednego ze szczytów Mont Blanc).

Prodziekan ds. studenckich – dr inż. Stanisław KONATOWSKI

Absolwent Wydziału Elektroniki WAT z 1984 r. W latach 1984-1985 pełnił służbę w 32. Pułku Lotnictwa Rozpoznania Taktycznego. Od roku 1985 pracuje w WAT na stanowisku asystenta, a od 1995 r. na stanowisku adiunkta. Pełnił funkcje: kierownika laboratorium rozpoznania (1990-1994), zastępcy szefa/dyrektora Instytutu Radiolokacji/Radioelektroniki (1998-2005). Od 2005 r. jest prodziekanem ds. studenckich.

Przeprowadził ponad 4700 godzin zajęć dydaktycznych, kierował 44 pracami dyplomowymi, był opiekunem 3 studentów indywidualnych. Jest zasłużonym nauczycielem WAT; został również odznaczony Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Jego zainteresowania naukowe obejmują wykorzystanie satelitarnych systemów nawigacyjnych oraz przetwarzanie sygnałów w zintegrowanych systemach nawigacyjnych.

Jego dorobek naukowy to: 1 rozdział do monografii, 31 artykułów, 89 referatów w materiałach konferencji zagranicznych i krajowych, autor 3 skryptów. Był kierownikiem 4 prac badawczych własnych, brał udział w realizacji kil-

ku prac badawczych zastosowanych w praktyce, takich jak *Projekt koncepcyjny systemu DGPS dla potrzeb Sił Zbrojnych*, *Modelowanie pracy systemów wyposażenia radioelektronicznego samolotu Su-22M4 dla potrzeb symulatora lotu* oraz *Ocena wpływu systemów GSM i telewizji cyfrowej na pracę części naziemnej i pokładowej wojskowego systemu radionawigacyjnego RSBN/PRMG*.

Członek Sekcji Nawigacji Komitetu Geodezji PAN (2003-2008), prezes Koła Zakładowego Stowarzyszenia Elektryków Polskich przy WAT (od 2006), członek Rady Konsultacyjno-Programowej Biuletynu Organizacyjnego i Naukowo-Technicznego SEP SPEKTRUM (od 2007).

WŁADZE DZIEKAŃSKIE WYDZIAŁU INŻYNIERII LĄDOWEJ I GEODEZJI 2008-2012

Dziekan – prof. dr hab. inż. Ireneusz WINNICKI

Prymus WAT (1978 r.). Z wykształcenia meteorolog. Dalsza praca naukowa obejmowała matematykę stosowaną oraz teledetekcję i odwzorowania kartograficzne w meteorologii. Doktor nauk technicznych (1983), doktor habilitowany nauk technicznych (1991), prof. nadzw. WAT (1998-2005), prof. nadzw. Politechniki Rzeszowskiej (2000-2002), prof. Wyższej Szkoły Mila College (2000-2005), prof. (2005), prof. zwyczajny (2006).

Specjalista w zakresie teledetekcji, fizyki i dynamiki atmosfery oraz matematyki stosowanej.

Zainteresowania naukowe obejmują prace badawcze związane z interpretacją geodezyjnych i meteorologicznych zdjęć satelitarnych, modelowaniem zjawisk dotyczących dynamiki atmosfery i oceanu, rozprzestrzenianiem się lekkich zanieczyszczeń gazowych w przyziemnej warstwie atmosfery oraz właściwościami wybranych metod modelowania numerycznego.

Kierownik 6 grantów KBN, a w 2 innych główny wykonawca. Kierownik 6 tematów statutowych i projektów własnych. Współautor monografii pt. *Satelitarne obrazy procesów atmosferycznych kształtujących pogodę* (PWN, 1999), autor lub współautor ponad 70 artykułów i referatów opublikowanych w czasopiśmie krajowych i zagranicznych. Wykłady: meteorologia dynamiczna, fizyka atmosfery, numeryczne

prognozowanie pogody, analiza matematyczna, algebra liniowa i geometria analityczna, geodezja wyższa, geografia fizyczna i gospodarcza, hydrologia i hydrologia, mechanika płynów.

Organizator, członek komitetów naukowych i organizacyjnych 19 konferencji krajowych i międzynarodowych, współredaktor i recenzent 7 tomów materiałów pokonferencyjnych wydanych w zwartej formie. Współpracuje z wieloma ośrodkami krajowymi i zagranicznymi, w których wygłaszał wykłady na zaproszenie strony przyjmującej. Członek towarzystw naukowych, m.in.: American Meteorological Society, Polskiego Towarzystwa Geofizycznego, Podsekcji Numerycznej Mechaniki Płynów Sekcji Mechaniki Płynów Komitetu Mechaniki PAN. Przez 2 kadencje był członkiem Komitetu Geodezji PAN.

Zastępca dziekana – płk dr inż. Andrzej WOLNIEWICZ

Jest specjalistą w zakresie budownictwa komunikacyjnego. W pracach projektowych i naukowo-badawczych zajmuje się diagnostyką i eksploatacją konstrukcji mostów składanych i stałych w warunkach obciążeń wyjątkowych.

Inżynier budownictwa lądowego WSOWi (Wrocław 1981), magistr inżynier budownictwa lądowego WAT

(Warszawa 1986), doktor nauk technicznych WAT (Warszawa 2002). Zasłużony nauczyciel akademicki (WAT 2004), koordynator ECTS dla kierunku budownictwo, rzeczoznawca SITK SNT NOT w zakresie budownictwa komunikacyjnego, audytor techniczny przy Polskim Centrum Akredytacji w zakresie budownictwa komunikacyjnego.

Zajmował się i zajmuje wdrażaniem norm europejskich, umów standaryzacyjnych STANAG oraz opiniowaniem norm obronnych z zakresu infrastruktury komunikacyjnej. Ma uprawnień budowlane w zakresie wykonawczym

i projektowym bez ograniczeń w specjalności konstrukcyjno-budowlanej.

W swoim dorobku ma 36 publikacji z zakresu mostownictwa w recenzowanych czasopiśmie naukowych i materiałach konferencyjnych. Współautor 16 projektów użytkowych dotyczących konstrukcji mostów stałych i tymczasowych realizowanych w praktyce. Uczestniczył w 8 tematach naukowo-badawczych z zakresu konstrukcji mostów składanych i wykorzystywanych w inżynierii wojskowej i cywilnym budownictwie komunikacyjnym.

Prodziekan ds. naukowych – dr hab. inż. Mariusz FIGURSKI, prof. nadzw. WAT

Absolwent Wydziału Elektromechanicznego WAT (1989), doktor nauk technicznych (1995), doktor habilitowany (2005). Od 2005 r. profesor nadzwyczajny WAT. Na WIG pracuje od 1990 r., w latach 2005-2008 był prodziekanem. Od 1999 r. pracownik naukowy Politechniki Warszawskiej.

Autor publikacji z zakresu geodezji satelitarnej, geodezji wyższej, meteorologii i geodynamiki, a także wielu referatów na sympozjach i kongresach międzynarodowych. W pracach badawczych koncentruje się na zastosowaniach

geodezyjnych, geodynamicznych i nawigacyjnych satelitarnych systemów nawigacyjnych oraz poszukuje nowych zastosowań w badaniach naukowych i gospodarce. Specjalista z zakresu numerycznych opracowań obserwacji GNSS. Autor wyrównania podstawowych osnów geodezyjnych zakładanych techniką satelitarną GPS (WSSG, POLREF, EUREF-POL, EUVN).

Członek założyciel IGS Ionospheric Working Group. Od roku 1997 prowadzi jedno z 16 europejskich Lokalnych Centrów Analiz EPN (European Permanent Network), które jest obecnie wspólnym przedsięwzięciem Politechniki Warszawskiej i Wojskowej Akademii Technicznej. Członek grupy studiów ds. badania refrakcji troposferycznej (EUREF Troposphere Parameter Estimation).

W 2007 r. został wybrany wiceprzewodniczącym Komisji Geodezji Satelitarnej Komitetu Badań Kosmicznych i Satelitarnych PAN na kadencję 2007-2010. Członek sekcji Geodynamiki i Sekcji Sieci Geodezyjnych Komitetu Geodezji PAN. W latach 2007-2008 przewodniczył zespołowi ekspertów w projekcie ASG-EUPOS. Członek zespołu powołanego przez Głównego Geodetę Kraju w sprawie ekspertyzy dotyczącej projektu nowelizacji rozporządzenia Rady Ministrów dotyczącego państwowego systemu odniesień przestrzennych. W 2008 roku został wybrany na członka Rady Naukowej Kolei Dużych Prędkości. Od roku 2006 członek kolegium redakcyjnego Biuletynu WAT. Za osiągnięcia naukowe i dydaktyczne został w 2007 r. odznaczony przez prezydenta RP Srebrnym Krzyżem Zasługi.

Prodziekan ds. kształcenia – prof. dr hab. inż. Adam STOLARSKI

Pracownik naukowo-dydaktyczny WAT od 1975 r. Specjalista w zakresie mechaniki konstrukcji inżynierskich w dyscyplinie budownictwo. Do jego najważniejszych osiągnięć naukowych należy opracowanie metodyki prognozowania statycznej i dynamicznej nośności oraz mechanizmu zniszczenia materiałów, elementów konstrukcyjnych i konstrukcji z wykorzystaniem metody elementów skończonych. Inicjator współpracy

naukowej WAT z Narodową Akademią Obrony w Japonii: na zaproszenie rektora tej uczelni wygłosił w Japonii cykl wykładów w charakterze profesora wizytującego.

Kierownik 3 i współwykonawca 18 prac naukowo-badawczych, których wyniki zostały zastosowane w praktyce. Główny wykonawca grantu KBN, kierownik 3 i główny wykonawca 1 prac badawczych statutowych, kierownik 2 prac badawczych własnych. Promotor 3 prac doktorskich. Kierownik 43 prac dyplomowych (35 magisterskich, 8 inżynierskich). Przeprowadził łącznie 7400 godzin zajęć dydaktycznych z przedmiotów: konstrukcje betonowe, teoria konstrukcji, dynamika budowli. Opie-

kun 8 studentów indywidualnego trybu studiowania. Autor lub współautor 92 opublikowanych prac naukowych. Kierował zespołami autorskimi i był współautorem 15 projektów technicznych oraz 16 ekspertyz i opinii technicznych z zakresu budownictwa. Posiada potwierdzenie przygotowania zawodowego do pełnienia samodzielnej funkcji technicznej projektanta oraz kierownika budowy i robót w specjalności konstrukcyjno-budowlanej. Rzeczoznawca budowlany Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa. W latach 2005-2008 sekretarz generalny Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa.

WŁADZE DZIEKAŃSKIE WYDZIAŁU MECHANICZNEGO 2008-2012

Dziekan – dr hab. inż. Zdzisław BOGDANOWICZ, prof. nadzw. WAT

Studia na Wydziale Mechanicznym WAT ukończył w 1975 r. Do 1978 r. pełnił służbę wojskową w 8. Batalionie Remontowym w Koszalinie na stanowisku dowódcy plutonu oraz starszego inżyniera. Po przeniesieniu do WAT (luty 1978 r.) rozpoczął pracę w Katedrze Podstaw Konstrukcji Maszyn, z którą związany jest do dziś. W 1984 r. uzyskał tytuł doktora, a w 1999 r. tytuł doktora habilitowanego.

Na WME pełnił różne funkcje, w tym: zastępcy szefa Katedry Podstaw Konstrukcji Ma-

szyn (1990-1994), kierownika Zakładu Geometrii Wykreślnej i Rysunku Technicznego (1994-1997), kierownika Zakładu Podstaw Konstrukcji Maszyn (1997-1999). W latach 1999-2002 był zastępcą komendanta WME ds. dydaktyczno-naukowych. Przez kolejne lata, do końca sierpnia 2008 r., był prodziekanem wydziału ds. naukowych.

Dzięki własnej inicjatywie, pozyskał środki finansowe na modernizację pomieszczeń Zakładu Podstaw Konstrukcji Maszyn i inwestycję aparaturową na pulsator hydrauliczny oraz mikroskop elektronowy transmisyjny. Utworzył laboratorium i ośrodek szkoleniowy komputerowego wspomagania projektowania z udziałem firmy CAD Projekt.

W dorobku naukowym ma ponad 120 artykułów oraz referatów na konferencjach krajowych

z zagranicznych. Był kierownikiem 4 grantów z Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz ponad 20 prac zleconych z przemysłu. Przeprowadził ok. 6 tys. godzin zajęć dydaktycznych: wykłady, ćwiczenia i zajęcia laboratoryjne z przedmiotu podstawy konstrukcji maszyn. Prowadził współpracę naukową z wieloma instytucjami, takimi jak: Wydział SIMR Politechniki Warszawskiej, Katedra Spawalnictwa Politechniki Śląskiej, WSK Kalisz, PZL Wola, firma Paradowscy AMP oraz inne. Jest członkiem European Structural Integrity Society, Międzysekcyjnego Zespołu Zmęczenia i Mechaniki Pękania Materiałów i Konstrukcji Komitetu Budowy Maszyn PAN oraz Międzysekcyjnego Zespołu Inżynierii Powierzchni Komitetu Budowy Maszyn PAN.

Zastępca dziekana – płk dr inż. Krzysztof ORŁOWSKI

Absolwent Wydziału Mechanicznego WAT (1986). W latach 1986-1992 pełnił służbę w 2. Mazowieckiej Brygadzie Saperów na stanowisku dowódcy plutonu w batalionie maszyn inżynierskich, a następnie dowódcy kompanii remontowej.

W WAT pracuje od 1992 r., pełniąc kolejno funkcje: starszego inżyniera, asystenta, kierownika laboratorium, adiunkta na Wydziale Inżynierii i Geodezji. W latach 2003-2004 pracował w Wojskowym Centrum Normalizacji, Jakości i Kodyfikacji na sta-

nowisku specjalisty. W latach 2004-2007 pracował na stanowisku adiunkta w Instytucie Logistyki Systemów Dowodzenia i Wsparcia, a po zmianach organizacyjnych w Katedrze Logistyki Wydziału Mechanicznego.

W latach 1995-2001 brał udział w przedsięwzięciach związanych z misjami pokojowymi „OPEN SKIES” koordynowanymi przez Departament Wojskowych Spraw Zagranicznych, takich jak: opracowanie systemu planowania oraz śledzenia lotu obserwacyjnego, a także systemu komputerowego wyznaczania minimalnej wysokości fotografowania. Ponadto uczestniczył w pracach zespołu specjalistów z WAT podczas powodzi we Wrocławiu w 1997 r. W latach 2003-2004 pracował w Wojskowym Centrum

Normalizacji Jakości i Kodyfikacji. Uczestniczył w pracach standaryzacyjnych jako członek podkomitetów normalizacyjnych Połączonych Działów Rodzajów Sił Zbrojnych w Sztabie Generalnym WP oraz w Wojskowym Instytucie Techniki Inżynierskiej w latach 2003-2005.

Jest autorem lub współautorem ponad 40 publikacji w materiałach konferencyjnych, zarówno krajowych, jak i zagranicznych w zakresie logistyki i zastosowań teledetekcji. Uczestniczył w licznych pracach badawczych. Prowadził działalność dydaktyczną na studiach stacjonarnych, niestacjonarnych i podyplomowych w obszarze: logistyki, infrastruktury logistycznej, rozpoznania, maskowania i zastosowań teledetekcji.

Prodziekan ds. naukowych – dr hab. inż. Jerzy WALENTYNOWICZ, prof. nadzw. WAT

W 1971 r. z wyróżnieniem ukończył studia w WAT. Po dwuletniej służbie w jednostce wojskowej został skierowany do Akademii, gdzie pełnił służbę na kolejnych stanowiskach naukowo-dydaktycznych. W roku 1989 został kierownikiem zakładu, a w roku 2001 szefem Instytutu Pojazdów Mechanicznych. Po przeniesieniu

do rezerwy w roku 2003 był dyrektorem instytutu. W roku 1983 uzyskał stopień doktora, a w roku 1996 doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie mechanika i budowa maszyn, specjalność silniki spalinowe.

W swoim dorobku naukowym ma ponad 200 publikacji, 40 raportów z prac naukowo-badawczych. Był kierownikiem projektów międzynarodowych, a także wielu opinii dla wojska i przemysłu. Był inicjatorem i organizatorem sympozjów Silniki Spalinowe w Zastosowaniach Wojskowych (7 edycji). Przeprowa-

dził ponad 5 tys. godzin zajęć dydaktycznych oraz był opiekunem 50 studentów pracujących w kołach naukowych i studiujących wg planów indywidualnych.

Od roku 1999 jest przedstawicielem Polski w „NATO Research and Technology Organization”, a od roku 2006 członkiem zespołu w EDA. Jest członkiem stowarzyszeń, w tym zespołów PAN. Był wyróżniany nagrodami Rektora WAT za działalność naukową i dydaktyczną. Wielokrotnie reprezentował Akademię w strzelectwie sportowym.

Prodziekan ds. kształcenia – gen. dyw. (rez.) dr hab. Julian MAJ, prof. nadzw. WAT

Absolwent Oficerskiej Szkoły Wojsk Zmechanizowanych we Wrocławiu z 1969 r. Po ukończeniu studiów rozpoczął służbę w 4. PZ 9 DZ w Kielcach, gdzie zajmował stanowiska od dowódcy plutonu do dowódcy batalionu zmechanizowanego. W 1974 r. został skierowany na studia akademickie. W 1977 r., po ukończeniu Akademii Wojskowej i po odbyciu praktyki na stanowisku oficera operacyjnego 1. WDW w Legionowie, rozpoczął pracę w ASG WP na stanowisku starszego asystenta Wydziału Wojsk Lądowych. W 1981 r. wyznaczony na sta-

nowisko adiunkta i kierownika taktycznego grupy. W 1986 r. obronił pracę doktorską, w 1988 r. przeszedł do pracy w Sztabie Generalnym WP na stanowisko starszego specjalisty, w 2004 r. uzyskał tytuł doktora habilitowanego.

W Sztabie Generalnym pracował m.in. na stanowiskach zastępcy szefa Zarządu Dowodzenia, a od 1999 r. szefa Zarządu Dowodzenia – zastępcy szefa Generalnego Zarządu Dowodzenia i Łączności i w tym roku został awansowany do stopnia generała brygady. W SG WP koncentrował się na przygotowaniu kadry dowódców szczebla operacyjnego i strategicznego do pracy w warunkach kryzysu i wojny, organizacji współdziałania sił zbrojnych z armiami NATO w ramach PdP, opracowania i wdrożenia w SZ RP nowego wojennego systemu dowodzenia. Pełnił funkcje przewod-

niczących: Wojskowej Komisji Normalizacyjnej SZ (1997-2003) i Rady ds. Terminologii Wojskowej. Dokonał wielu analiz i ocen dokumentów standaryzacyjnych NATO-STANAG. W latach 1997-2003 był przedstawicielem Sił Zbrojnych RP w Radach i Komitetach NATO w obszarze standaryzacji. W 2003 r. objął stanowisko dyrektora Agencji Standaryzacyjnej NATO w Brukseli, które zajmował do lipca 2007 r. Po zakończeniu misji w NATO – 1.08.2007 został przeniesiony do rezerwy. Uhonorowany wpisem do Honorowej Księgi Ministerstwa Obrony Narodowej (2000), odznaczony Krzyżem Oficerskim i Kawalerskim Orderem Odrodzenia Polski. Trzykrotnie wyróżniany tytułem „wzorowego nauczyciela akademickiego”. W grudniu 2007 r. rozpoczął pracę w WAT na stanowisku profesora akademickiego.

WŁADZE DZIEKAŃSKIE WYDZIAŁU MECHATRONIKI 2008-2012

Dziekan – prof. dr hab. inż. Radosław TRĘBIŃSKI

Prof. dr hab. inż. Radosław Trębiński jest związany z Akademią od 1968 r., kiedy jako podchorąży rozpoczął studia na kierunku fizyka techniczna, które ukończył w 1974 r. W 1982 r. uzyskał stopień doktora, w 1992 r. doktora habilitowanego, a w 2001 r. tytułu profesora nauk technicznych. W latach 1974-1994 pracował na Wydziale Chemii i Fizyki Technicznej na stanowiskach: asystenta, adiunkta i profesora nadzwyczajnego. W latach 1994-2002 kierował Zakładem Materiałów Wybuchowych i Fizyki Wybuchu na Wydziale

Uzbrojenia i Lotnictwa (WUL), a w 2002 r. objął stanowisko komendanta tego wydziału. Po przekształceniu WUL w Wydział Mechatroniki (początek 2003 r.) został jego pierwszym dziekanem, kończąc jednocześnie w stopniu pułkownika ponad 34-letni okres służby wojskowej. W kwietniu 2003 r. przejściowo objął funkcję prorektora WAT ds. naukowych. W pierwszych w historii Akademii wyborach prorektorów został wybrany na funkcję prorektora WAT ds. kształcenia, którą pełnił w kadencjach: 2003-2005 i 2005-2008. W wyborach na kadencję 2008-2012 został wybrany na funkcję dziekana WMT.

Specjalizuje się w zagadnieniach komputerowego modelowania zjawisk wybuchowych, w różnych obszarach ich występowania i aplikacji. Jest autorem i współautorem 2 mono-

grafii, 76 artykułów naukowych, 37 referatów konferencyjnych i 6 patentów. Za działalność naukową został 14-krotnie wyróżniony Nagrodą Rektorską i 3 nagrodami resortowymi. Wypromował 3 doktorów.

Jako prorektor WAT ds. kształcenia wniósł istotny wkład w przemiany Akademii w kierunku uczelni wojskowo-cywilnej i w dostosowanie zasad jej funkcjonowania do wymogów „Prawa o szkolnictwie wyższym”. Kierował pracami nad przygotowaniem nowego modelu studiów wyższych dla studentów cywilnych i kandydatów na żołnierzy zawodowych oraz nowego modelu studiów doktoranckich. Miał też duży udział w pracach nad reformą wyższego szkolnictwa wojskowego, które zakończyły się przyjęciem rozwiązań w kształcie korzystnym dla WAT.

Zastępca dziekana – płk dr inż. Ryszard WOŹNIAK

Absolwent Wydziału Elektromechanicznego WAT (obecnie Mechatroniki) z 1984 r. Specjalista w dziedzinie uzbrojenia. W latach: 1984-1985 pełnił służbę w JW 3748 na stanowisku technika uzbrojenia, 1985-1996 – w WAT na stanowisku asystenta n-d, 1996-1999 – w Sztabie Generalnym WP na stanowisku starszego specjalisty, a od 1999 r. ponownie w WAT na stanowisku adiunkta n-d – kierownika Zakładu Konstrukcji Specjalnych Instytutu Techniki Uzbrojenia WMT, piastując jednocześnie

stanowisko zastępcy dyrektora Instytutu Systemów Uzbrojenia Wydziału Techniki Wojskowej (2003-2007) i pełniąc obowiązki dyrektora tego Instytutu (2006-2007). Członek Kolegium Redakcyjnego „Głosu Akademickiego” (od 2002 r.).

Współwykonawca wielu prac naukowo-badawczych, w ramach których opracowano m.in.: „System broni strzeleckiej UKM-2000” (2002), „System karabinków maszynowych wz. 2003” (2004), „Zautomatyzowany system dowodzenia i kierowania ogniem do armatohaubic DANA” (2006), „Amunicję strzelecką o ograniczonym rykoszetowaniu” (2007), „System broni i amunicji obezwładniającej SBAO-40” (2008).

Autor i współautor: wielu ekspertyz i opinii z obszaru uzbrojenia, 22 monografii – m.in.:

„Encyklopedia Współczesnej Broni Palnej” (1994), „Ilustrowana Encyklopedia Współczesnej Broni Palnej” (1997), „Technika Wojska Polskiego” (1998), „Encyklopedia Najnowszej Broni Palnej” (2001-2002), „Współczesne karabiny maszynowe” (2003), „Najnowsze uzbrojenie na świecie” (2006), „Ilustrowany słownik angielsko-polski broni palnej” (2006), „Najnowsza broń strzelecka w układzie bezkolbowym” (2007); 2 patentów; 1 wzoru użytkowego; 7 zgłoszeń patentowych; 11 przekładów książek o tematyce uzbrojeniowej; 2 skryptów akademickich oraz ponad 600 artykułów z dziedziny uzbrojenia, opublikowanych w polskich i zagranicznych czasopiśmie naukowych i popularno-naukowych.

Prodziekan ds. naukowych – dr hab. inż. Bogdan ZYGMUNT, prof. nadzw. WAT

Absolwent Wydziału Chemii i Fizyki Technicznej WAT (1972), gdzie obronił doktorat (1977) i pracował na stanowisku adiunkta do 1988 r. W latach 1989-2000 był zastępcą dyrektora ds. materiałów wybuchowych i bezpieczeństwa chemicznego Instytutu Przemysłu Organicznego w Warszawie. W 1998 r. obronił rozprawę habilitacyjną na Wydziale Uzbrojenia i Lotnictwa (obecny Wy-

dział Mechatroniki) WAT. W latach 2001-2004 był doradcą prezesa Zarządu i wiceprezesem ds. rozwoju w Przedsiębiorstwie Innowacyjno-Wdrożeniowym WIFAMA-PREXER Sp. z o.o. w Łodzi, a w latach 2002-2005 doradcą Zarządu KOPEX SA w Katowicach. Od 2004 r. jest profesorem na WMT WAT, od 2005 r. prodziekanem ds. naukowych WMT.

Specjalizuje się w badaniach i zastosowaniach materiałów wybuchowych oraz paliw rakietowych w technice uzbrojenia. Kierował: 4 rządowymi programami naukowymi, 5 projektami celowymi, 6 projektami badawczymi finansowanymi przez Ministerstwo Nauki (dawny

KBN) oraz zespołami, które uruchomiły produkcję ładunków napędowych do pocisku przeciwlotniczego GROM oraz wdrożyły do produkcji plastyczny materiał wybuchowy MWP-14.

Opracował technologię i uruchomił produkcję ładunków prochowych do foteli katapultowych samolotów bojowych rumuńskich sił powietrznych oraz był inicjatorem kilkunastu kontraktów eksportowych elementów uzbrojenia opracowanych i wyprodukowanych w Polsce. Jest współautorem i autorem: 27 patentów, około 150 artykułów naukowych, monografii „Materiały wybuchowe trzeciej generacji” (2007) oraz autorem wielu haseł do encyklopedii i słowników tematycznych.

Prodziekan ds. studenckich – dr inż. Piotr ZALEWSKI

Absolwent Wydziału Mechanicznego WAT (1983). W 1991 r. uzyskał stopień naukowy dr. n. techn. W 2000 r. odbył staż naukowy w Iowa State University w USA, a od 2002 r. jest narodowym przedstawicielem w pracach panelu System Concept&Integration agencji RTO/NATO. W WAT pracuje od 1983 r., pełniąc kolejno funkcje: kierownika laboratorium, kierownika zakładu, zastępcy dyrektora Instytutu Techniki Lotniczej, szefa Oddziału Kształcenia WAT oraz

dyrektora Biura Organizacji Kształcenia WAT, przekształconego w 2003 r. w Dział Organizacji Kształcenia. Od lipca 2007 r. do sierpnia 2008 r. pełnił funkcję pełnomocnika ministra obrony narodowej ds. reformy szkolnictwa wojskowego i jest współautorem wdrażanego „Programu reformy wyższego szkolnictwa wojskowego”.

W okresie transformacji Akademii z uczelni wojskowej w wojskowo-cywilną zajmował się organizacją procesu kształcenia, w tym: opracowaniem modeli i planów studiów, wdrażaniem dwustopniowego modelu studiów oraz kierowaniem rekrutacją i kampanią marketingową oferty dydaktycznej WAT. Uczestniczył w pracach, które w 2004 r. doprowadziły do akredyty-

tacji Instytutu Techniki Lotniczej WMT, zgodnie z przepisami unijnymi EASA/PART-147. Obecnie, jako dyrektor ds. szkolenia, kieruje projektem współfinansowanym przez Europejski Fundusz Strukturalny, a dotyczącym wdrożenia europejskiego systemu szkolenia kadr lotniczego personelu technicznego w ramach organizacji EASA/PART-147.

Prowadzi wykłady z przedmiotów specjalistycznych na kierunku lotnictwo i kosmonautyka. Jest współautorem ponad 70 publikacji i licznych ekspertyz z zakresu wojskowej technologii lotniczej. Brał udział m.in. w pracach komisji MON ds. wyboru samolotu wielozadaniowego dla Sił Powietrznych RP.

WŁADZE DZIEKAŃSKIE WYDZIAŁU NOWYCH TECHNOLOGII I CHEMII 2008-2012

Dziekan – prof. dr hab. inż. Krzysztof CZUPRYŃSKI

Urodził się w miejscowości Spycimierz na ziemi łódzkiej. Dzieciństwo i młodość związał z Uniejowem, do którego wraca w czasie wolnym (otrzymał tytuł honorowego obywatela tego miasta).

Karierę wojskową rozpoczął w Oficerskiej Szkole Wojsk Chemicznych w Krakowie. Uzyskując bardzo dobre wyniki w nauce, już po roku został studentem Wojskowej Akademii Technicznej, którą ukończył w 1982 r., uzyskując tytuł magistra inżyniera chemii. Skierowany do służby w 4. Brodnickim Pułku Chemicznym, zajmował kolejne stanowiska służbowe, a w 1984 r. powrócił na studia doktoranckie w WAT, które

zakończył obroną pracy doktorskiej w 1987 r. Kolejnym sukcesem oficerskim i naukowym było awansowanie do stopnia pułkownika i uzyskanie stopnia doktora habilitowanego w 1995 r. Tytuł profesora uzyskał 18 lutego 2002 r.

Jest wybitnym specjalistą w dyscyplinie naukowej chemia, a do Jego największych osiągnięć należą: odkrycie nowych ortogonalnych faz smektycznych E' i E'', oznaczanie rodzaju faz oraz sytuacji fazowej w dużej liczbie związków ciekłokrystalicznych, a szczególnie w związkach chiralnych mających skośne fazy smektyczne. Ma współudział w odkryciu oraz interpretacji nowych zjawisk, takich jak: indukcji fazy smektycznej A_d w mieszaninach związków nematycznych oraz indukcji fazy antyferroelektrycznej C_A* w mieszaninach utworzonych ze związków ferroelektrycznych. Większość Jego osiągnięć naukowych jest szeroko znana i cyto-

wana w literaturze światowej oraz ma znaczenie praktyczne, jak np.: opracowanie i wytworzenie ciekłokrystalicznych mieszanin o właściwościach antyferroelektrycznych i 45° kącie nachylenia molekuł w warstwach – mieszanina ta została wdrożona przez prof. S. Lagerwalla w Göteborgu; opracowanie metody wytwarzania nowych kompozytów ciekłokrystalicznych służących do detekcji temperatury – wdrożono w WAT – wyrób otrzymał 3 medale na wystawach zagranicznych. Jest znakomitym pedagogiem wykładającym przedmioty na kierunku chemia, niezwykle szanowanym przez studentów za przystępność, doświadczenie i umiejętność przekazywania wiedzy.

Jest zapalonym wędkarzem i najczęściej można go spotkać łowiącego „nawdzwyczajne okazy” w Warcie i jeziorze Jeziorsko w okolicach Uniejowa.

Zastępca dziekana – ppłk dr inż. Andrzej KNAP

Jest absolwentem Wydziału Inżynierii Chemii i Fizyki Technicznej WAT, który ukończył z wyróżnieniem w 1996 r., uzyskując tytuł magistra inżyniera chemii w specjalności ochrona przed skażeniami. Jako podporucznik WP został skierowany do pełnienia służby w 1. Batalionie Obrony Przeciwchemicznej w Zgorzelcu, gdzie jako młody oficer przeszedł „szkołę życia” w jedno-

stce operacyjnej. Jego zdolności naukowo-dydaktyczne i organizacyjne zostały zauważone już podczas studiów w WAT i dlatego został przeniesiony do służby w Wojskowej Akademii Technicznej, którą pełni do dziś.

Uzyskując kolejne stopnie wojskowe, w 2004 r. obronił pracę doktorską, specjalizując się w oznaczaniu składników mieszanin gazowych za pomocą analizatorów typu NDIR. Uczestnicząc w pracach naukowych Wydziału, zajmuje się instrumentalnymi technikami wykrywania skażeń powietrza. Jest doświadczonym nauczycielem akademickim, prowadzącym zajęcia dydaktyczne na kierun-

ku kształcenia chemia zarówno dla studentów wojskowych, jak i cywilnych. Posiada zdolności i umiejętności zarówno do pracy naukowo-dydaktycznej, jak i do pracy wychowawczej z młodzieżą. Doskonale przygotowany organizacyjnie do wykonywania zadań wojskowych i cywilnych.

Żonaty, ma syna w wieku przedszkolnym. Oprócz zainteresowań wynikających z pracy zawodowej, interesuje się historią II wojny światowej. Można go też spotkać zdobywającego szczyty w Polskich Tatrach i nie tylko. Uprawia również turystykę rowerową, najczęściej na drodze prowadzącej do pracy.

Prodziekan ds. naukowych – prof. dr hab. inż. Stanisław J. KŁOSOWICZ

Urodził się 30.07.1955 w Warszawie. Przez całe swoje dzieciństwo i młodość wychowywał się, mieszkał i uczył się aż do zdobycia świadectwa maturalnego w Mińsku Mazowieckim. W 1979 r. ukończył z wynikiem bardzo dobrym Wydział Chemii i Fizyki Technicznej WAT, uzyskując tytuł magistra inżyniera chemii i stopień podporucznika WP. Będąc oficerem w Wojskowej Akademii Technicznej,

zdołał zdobyć kolejne doświadczenia wojskowe, biorąc udział w ćwiczeniach jednostek wojskowych, do których otrzymał przydział mobilizacyjny. Uzyskiwał kolejne stopnie wojskowe, aż do stopnia pułkownika włącznie, ale także rozwijał się naukowo. W 1982 r. uzyskał tytuł doktora nauk technicznych, zajmując się badaniami wpływu domieszkania warstw cholesterolowych ciekłych kryształów na ich własności optyczne. Doktorem habilitowanym został w 1999 r., a tytuł profesora odebrał z rąk prezydenta RP w 2006 r.

Jest wybitnym specjalistą w dziedzinie inżynierii materiałowej ciekłych kryształów. Doskonaliśmy, doświadczonym nauczycielem akade-

mickim, który lubi pracę i kontakty z młodymi ludźmi. Studenci twierdzą, że Profesor nawet najtrudniejsze zagadnienia z fizyki potrafi przedstawić w sposób bardzo zrozumiały i przystępny, a zaliczenie czy zdanie egzaminu z tego przedmiotu wydaje się wtedy o wiele łatwiejsze. Zajęcia dydaktyczne prowadzi na wszystkich rodzajach i formach studiów, pełni też funkcję kierownika studiów doktoranckich na Wydziale.

Żonaty, ma dwóch dorosłych synów. Razem z nimi i małżonką, najczęściej w czasie wakacji, wędruje po Beskidzie Niskim, Sądeckim i Tatrach. Lubi też wyprawy rowerowe w okolice Puszczy Kampinoskiej.

Prodziekan ds. studenckich – dr inż. Aleksander KIEŻUN

Jest absolwentem kierunku fizyka techniczna, którą ukończył w 1978 r. na Wydziale Chemii i Fizyki Technicznej WAT, będąc oficerem Wojska Polskiego, mającym doświadczenie na stanowiskach technicznych w Siłach Powietrznych. Dzieciństwo i młodość spędził na Warmii i Mazurach, na które ciągle wraca. Niezwykle zdolności organizacyjne oraz zdolności do przedmiotów ścisłych pozwoliły Mu ukończyć studia w wynikuem bardzo dobrym.

Bezpośrednio po ukończeniu studiów został skierowany do pracy i służby w WAT.

Awansując na kolejne stopnie wojskowe, aż do pułkownika włącznie, rozwijał się także naukowo, specjalizując się w zakresie optoelektroniki światłowodowej i zdobywając w tej dziedzinie tytuł naukowy doktora. Przełożeni, dostrzegając zdolności organizacyjne i profesjonalne podejście do wykonywanych zadań, wyznaczali dr. Kieżuna do pełnienia różnych funkcji – do zastępcy dyrektora Instytutu Fizyki Technicznej włącznie. Jego zasługi w dziedzinie organizacji kształcenia, dydaktyki i nauki w dużym stopniu przyczyniły się do rozwoju nauki i nowoczesnej dydaktyki w polskich siłach zbrojnych, a także do rozwoju gospodarki

i obronności kraju. Prowadzi zajęcia dydaktyczne z fizyki dla studentów pierwszych lat studiów oraz zajęcia specjalistyczne z optoelektroniki światłowodowej ze studentami wyższych lat studiów. Jako doświadczony nauczyciel akademicki, jest niezwykle ceniony przez studentów za wiedzę, bezpośredni kontakt i dyspozycyjność.

W czasie wolnym relaksuje się nad jeziorami Mazurskimi i nie tylko, łowiąc „niespotykane” okazy ryb (preferuje płocie, liny, szczupaki i sandacze), w czym z nieśmiałością rywalizuje z dziekanem Wydziału, prof. Czupryńskim. Jest też grzybiarzem – ma niezwykle zdolności do wyszukiwania przepięknych okazów grzybów, najczęściej z lasów Warmii i Mazur.

WŁADZE INSTYTUTU OPTOELEKTRONIKI

Dyrektor – płk dr hab. inż. Henryk FIEDOROWICZ, prof. nadzw. WAT

Absolwent WAT z roku 1975 w zakresie fizyki jądrowej na Wydziale Chemii i Fizyki Technicznej. Po ukończeniu studiów rozpoczął pracę w Instytucie Fizyki Plazmy i Laserowej Mikrosyntezy (IFPiLM) w Warszawie, gdzie zajmował się badaniami sferycznej laserowej kompresji plazmy oraz mikrosyntezy laserowej. Prace w tym zakresie prowadzone w kierowanym przez niego zespole zostały uhonorowane Nagrodą im. S. Kaliskiego nadaną przez Ministra Obrony Narodowej. Uzyskane wyniki badań były przedmiotem rozprawy doktorskiej, na podstawie której otrzymał na Wydziale Chemii i Fizyki Technicznej WAT stopień naukowy doktora nauk technicznych w zakresie inżynierii materiałowej.

W drugiej połowie lat 80. rozpoczął prace badawcze nad zagadnieniem wytwarzania laserem promieniowania rentgenowskiego oraz skrajnego nadfioletu, w tym także lasera rentgenowskiego. Od 1992 r. prace w tym zakresie prowadzi w Instytucie Optoelektroniki WAT gdzie utworzył laboratorium badań oddziaływania promieniowania laserowego z materią. Na realizację tych badań uzyskał w latach 1992-2006 siedem grantów MNiSzW oraz dwa granty NATO. Kierował dwoma projektami badawczymi w ramach programu EUREKA/MEDEA+. Obecnie kieruje projektem w ramach programu EUREKA oraz dwoma projektami w ramach 7. Programu Ramowego EU. Był koordynatorem kilkunastu wspólnych projektów badawczych realizowanych w ramach współpracy międzynarodowej z ośrodkami naukowymi w USA, Japonii, Niemczech, Rosji, Francji, Korei, Czechach, Chinach i na Węgrzech. Wielokrotnie przebywał na stażach naukowych za granicą. W roku 1997 przebywał w Japonii jako „visiting profesor” w Instytucie Techniki Laserowej Uniwersytetu w Osace.

Uznany specjalista w zakresie oddziaływania promieniowania laserowego z materią, plazmy wytwarzanej laserem oraz optyki rentgenowskiej. Opracował nowy sposób wytwarzania promieniowania rentgenowskiego, w tym lasera rentgenowskiego, z zastosowaniem impulsowej tarczy gazowej naświetlanej laserem. W roku 1998 uzyskał w Instytucie Fizyki PAN w Warszawie stopień naukowy doktora habilitowanego nauk fizycznych w zakresie fizyki. Jest autorem ponad 220 publikacji w czasopiśmie i wydawnictwach naukowych, w tym 65 artykułów w czasopiśmie z „listy filadelfijskiej” oraz autorem 4 patentów, w tym 2 zagranicznych. W roku 2001 został mianowany profesorem nadzwyczajnym WAT. Od roku 2003 jest dyrektorem IOE WAT.

Uznany specjalista w zakresie oddziaływania promieniowania laserowego z materią, plazmy wytwarzanej laserem oraz optyki rentgenowskiej. Opracował nowy sposób wytwarzania promieniowania rentgenowskiego, w tym lasera rentgenowskiego, z zastosowaniem impulsowej tarczy gazowej naświetlanej laserem. W roku 1998 uzyskał w Instytucie Fizyki PAN w Warszawie stopień naukowy doktora habilitowanego nauk fizycznych w zakresie fizyki. Jest autorem ponad 220 publikacji w czasopiśmie i wydawnictwach naukowych, w tym 65 artykułów w czasopiśmie z „listy filadelfijskiej” oraz autorem 4 patentów, w tym 2 zagranicznych. W roku 2001 został mianowany profesorem nadzwyczajnym WAT. Od roku 2003 jest dyrektorem IOE WAT.

Uznany specjalista w zakresie oddziaływania promieniowania laserowego z materią, plazmy wytwarzanej laserem oraz optyki rentgenowskiej. Opracował nowy sposób wytwarzania promieniowania rentgenowskiego, w tym lasera rentgenowskiego, z zastosowaniem impulsowej tarczy gazowej naświetlanej laserem. W roku 1998 uzyskał w Instytucie Fizyki PAN w Warszawie stopień naukowy doktora habilitowanego nauk fizycznych w zakresie fizyki. Jest autorem ponad 220 publikacji w czasopiśmie i wydawnictwach naukowych, w tym 65 artykułów w czasopiśmie z „listy filadelfijskiej” oraz autorem 4 patentów, w tym 2 zagranicznych. W roku 2001 został mianowany profesorem nadzwyczajnym WAT. Od roku 2003 jest dyrektorem IOE WAT.

Zastępca dyrektora – płk dr inż. Krzysztof KOPCZYŃSKI

Ukończył studia na Wydziale Chemii i Fizyki Technicznej WAT, kierunek fizyka techniczna, specjalność fizyka ciała stałego i elektronika kwantowa (1979-1985). Po odbyciu praktyki dowódczej w Brygadzie Strzelców Podhalańskich rozpoczął pracę w Instytucie Elektroniki Kwantowej, a następnie w Instytucie Optoelektroniki WAT. Doktor nauk technicznych w dziedzinie elektroniki, specjalność optoelektronika. Od 2000 r. zastępca dyrektora Instytutu Optoelektroniki WAT. W latach 2005-2007 pełnił obowiązki zastępcy komendanta Wydziału Techniki Wojskowej WAT.

Specjalista w zakresie systemów optoelektronicznych i techniki laserowej. Nagrodzony wieloma medalami i wyróżnieniami na Międzynarodowych Wystawach w Moskwie, Genewie i Brukseli oraz dyplomami Ministra Nauki i Rektora WAT. W 2005 r. odznaczony Krzyżem Kawalerskim „Merite de L'Invention” przez Najwyższą Komisję Odznaczeń Królestwa Belgii.

Specjalista w zakresie systemów optoelektronicznych i techniki laserowej. Nagrodzony wieloma medalami i wyróżnieniami na Międzynarodowych Wystawach w Moskwie, Genewie i Brukseli oraz dyplomami Ministra Nauki i Rektora WAT. W 2005 r. odznaczony Krzyżem Kawalerskim „Merite de L'Invention” przez Najwyższą Komisję Odznaczeń Królestwa Belgii.

Członek Zespołu ekspertów NATO ds. zdalnej detekcji broni chemicznej i biologicznej. Ekspert European Defence Agency, Przedstawiciel Polski w Executive Management Group. Kieruje pracami zespołów IOE w projektach EDA dotyczących laserowych systemów zestrzeliwania rakiet HELW, wykrywania snajpera ZNIPOD, detekcji broni biologicznej FABIOLA i Database of B-Agents oraz indywidualnej ochrony żołnierza AHEAD. Kierownik Projektu Badawczego Zamawianego pt. „Zdal-

ne wykrywanie i identyfikacja skażeń biologicznych z wykorzystaniem zaawansowanych metod optoelektronicznych”. Kieruje pracami Centrum Doskonałości Optoelektronicznych Systemów Monitoringu Bezpieczeństwa „OptoSec”. Odpowiada za realizację kilku Projektów Celowych, Rozwojowych i prac umownych. W 2007 r. nominowany do Sekcji Optoelektroniki PAN. Członek Optical Society of America, Polskiego Komitetu Optoelektroniki, Polskiego Stowarzyszenia Fotonicznego oraz Stowarzyszenia Wynalazców i Racjonalizatorów oraz Senatu WAT. Przewodniczący Senackiej Komisji Współpracy z Zagranicą i zastępca przewodniczącego Komisji Mienia i Finansów w latach 2004-2008. Autor i współautor wielu publikacji z listy filadelfijskiej, patentów, opracowań i wdrożeń nowych technologii. Prowadzi wykłady z Podstaw Optoelektroniki.

Zastępca dyrektora – dr inż. Mirosław SZCZUREK

Dr inż. Mirosław Szczurek jest absolwentem Wojskowej Akademii Technicznej, którą ukończył w 1980 r., uzyskując stopień magistra inżyniera fizyki technicznej w zakresie fizyki laserów na Wydziale Chemii i Fizyki Technicznej. Po ukończeniu studiów rozpoczął pracę w Instytucie Fizyki Plazmy i Laserowej Mikrosyntezy w Warszawie, gdzie zajmował się badaniami generacji i wzmacniania impulsów laserowych w systemach laserowych dużej mocy na ciele stałym. W roku 1990 otrzymał na Wydziale Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej w Instytucie Fizyki Politechniki Warszawskiej stopień naukowy doktora nauk fizycznych w zakresie fizyki.

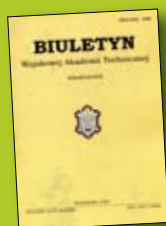
Od 1992 r. pracuje w Instytucie Optoelektroniki Wojskowej Akademii Technicznej. Jest specjalistą w dziedzinie systemów laserowych na ciele stałym, które są wykorzystywane w badaniach oddziaływania promieniowania laserowego z materią w celu generacji promieniowania rentgenowskiego i skrajnego nadfioletu. Brał udział w realizacji kilkunastu projektów badawczych, finansowanych przez Komitet Badań Naukowych, w charakterze głównego wykonawcy. Przebywał na stażach zagranicznych w wielu ośrodkach naukowych, w tym w USA (Uniwersytet w Princeton), w Niemczech (Instytut Optyki Nieliniowej Maxa Borna w Berlinie, Instytut Optyki Kwantowej Maxa Plancka w Garching), w Japonii (Uniwersytet w Osace) oraz w Korei (Koreański Zaawansowany Instytut Nauki i Technologii w Taejeon). Obecnie prowadzi badania w zakresie oddziaływania impulsów laserowych z materią dla potrzeb optyki rentgenowskiej i obróbki materiałów. Jest autorem lub współautorem ponad 60 publikacji naukowych.

Dr inż. Mirosław Szczurek jest absolwentem Wojskowej Akademii Technicznej, którą ukończył w 1980 r., uzyskując stopień magistra inżyniera fizyki technicznej w zakresie fizyki laserów na Wydziale Chemii i Fizyki Technicznej. Po ukończeniu studiów rozpoczął pracę w Instytucie Fizyki Plazmy i Laserowej Mikrosyntezy w Warszawie, gdzie zajmował się badaniami generacji i wzmacniania impulsów laserowych w systemach laserowych dużej mocy na ciele stałym. W roku 1990 otrzymał na Wydziale Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej w Instytucie Fizyki Politechniki Warszawskiej stopień naukowy doktora nauk fizycznych w zakresie fizyki.

Dr inż. Mirosław Szczurek jest absolwentem Wojskowej Akademii Technicznej, którą ukończył w 1980 r., uzyskując stopień magistra inżyniera fizyki technicznej w zakresie fizyki laserów na Wydziale Chemii i Fizyki Technicznej. Po ukończeniu studiów rozpoczął pracę w Instytucie Fizyki Plazmy i Laserowej Mikrosyntezy w Warszawie, gdzie zajmował się badaniami generacji i wzmacniania impulsów laserowych w systemach laserowych dużej mocy na ciele stałym. W roku 1990 otrzymał na Wydziale Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej w Instytucie Fizyki Politechniki Warszawskiej stopień naukowy doktora nauk fizycznych w zakresie fizyki.

Redakcja Wydawnictw WAT
ZAPRASZA

PRACOWNIKÓW NAUKOWYCH
DO PUBLIKOWANIA ARTYKUŁÓW
W BIULETYNIE WAT

Gmach Biblioteki Głównej, WEJŚCIE OD STRONY STADIONU

00-908 Warszawa, ul. Gen. Sylwestra Kaliskiego 19, tel. 022 683 98 24, www.wat.edu.pl

SKŁAD SENATU WAT — KADENCJA 2008-2012

Rektor – gen. bryg. dr hab. inż. Zygmunt Mierczyk – Przewodniczący Senatu

Zastępca Rektora

– płk dr Tadeusz Szczurek

Prorektorzy: dr hab. inż. Andrzej Najgebauer – ds. naukowych, prof. dr hab. inż. Jarosław Rutkowski – ds. kształcenia

Dziekani wydziałów i kierownicy podstawowych jednostek organizacyjnych:

dr hab. inż. Ryszard Antkiewicz (WCY), dr hab. inż. Zdzisław Bogdanowicz (WME), prof. dr hab. inż. Krzysztof Czupryński (WTC), płk dr hab. inż. Henryk Fiedorowicz (IOE), prof. dr hab. inż. Radosław Trębiński (WMT), prof. dr hab. inż. Ireneusz Winnicki (WIG), prof. dr hab. inż. Marian Wnuk (WEL)

Przedstawiciele profesorów i doktorów habilitowanych:

prof. dr hab. inż. Zbigniew Bielecki (IOE), prof. dr hab. inż. Zbigniew Bojar (WTC), dr hab. inż. Andrzej Chojnacki (WCY), dr hab. inż. Stanisław Cudziło (WTC), dr hab. inż. Tadeusz Dąbrowski (WEL), dr hab. inż. Mariusz Figurski (WIG), prof. dr hab. inż. Józef Gacek (WMT), prof. dr hab. Jerzy Gawinecki (WCY), dr hab. inż. Adam Jackowski (WMT), prof. dr hab. inż. Tadeusz Kałdoński (WME), prof. dr hab. inż. Tadeusz Kasprowicz (WIG), dr hab. inż. Henryk Madura (IOE), prof. dr hab. inż. Tadeusz Niezgodą (WME), prof. dr hab. inż. Antoni Rogalski (WTC), dr hab. inż. Grzegorz Różański (WEL), prof. dr hab. inż. Bogusław Smólski (WEL), prof. dr hab. inż. Wiesław Sobieraj (WMT), dr hab. inż. Andrzej Walczak (WCY)

Przedstawiciele pozostałych nauczycieli akademickich:

dr inż. Stanisław Konatowski (WEL), płk dr inż. Krzysztof Kopczyński (IOE), ppłk dr inż. Przemysław Kupidura (WMT), dr inż. Krzysztof Kwiatos (WEL), ppłk dr inż. Konrad Sienicki (WMT), mgr Elżbieta Twardowska (SJO)

Przedstawiciele doktorantów: mgr Wojciech Rejmer (WTC)

(Pion kanclerza), mgr inż. Grzegorz Sundman (WEL), Wanda Załuska (SJO)

Przedstawiciele studentów: Kamil Adamowski (WCY), Wojciech Jeznach (WME), st. kpr. pchor. Paweł Kaczyński (WME), Michał Krzaczynski (WMT), Daniel Napłoszek (WIG), st. kpr. pchor. Jolanta Połec (WTC), Michał Ratyński (WIG), Dawid Sołowianiuk (WCY), Szymon Wołoszynek (WEL)

Uczestnicy posiedzeń Senatu WAT z głosem doradczym: dr inż. Franciszek Chwalczyk (dyrektor Biblioteki Głównej), Jan Klejszmit (kanclerz), ppłk mgr Wojciech Malak (kwestor), Jadwiga Wisińska (przedstawiciel NSZZPW)

Przedstawiciele pozostałych pracowników Akademii: płk mgr Sławomir Kądalski

Stali goście Senatu WAT: mgr inż. Jerzy Markowski (rzecznik prasowy WAT)

PARLAMENT STUDENCKI

Rafał Kolbicz – przewodniczący Samorządu Studentów. Student Wydziału Cybernetyki.

Wojciech Czaplinski – sekretarz Parlamentu, przewodniczący Komisji Dydaktycznej. Student Wydziału Cybernetyki.

st. kpr. pchor. Paweł Kaczyński – członek Komisji Dydaktycznej. Student Wydziału Mechanicznego.

st. kpr. pchor. Michał Łagowski – członek Komisji Kultury. Student Wydziału Nowych Technologii i Chemii.

st. kpr. pchor. Jolanta Połec – przewodnicząca Komisji Współpracy Międzyuczelnianej. Studentka Wydziału Nowych Technologii i Chemii.

Szymon Wołoszynek – zastępca przewodniczącego Samorządu Studentów. Student Wydziału Elektroniki.

Paweł Garkowski – Przewodniczący Komisji Socjalnej. Student Wydziału Cybernetyki.

Piotr Karankowski – Członek Parlamentu. Student Wydziału Inżynierii Lądowej i Geodezji.

Barbara Muzyczka – członek Komisji Współpracy Międzyuczelnianej. Studentka Wydziału Mechanicznego.

Stefan Palicki – członek Komisji Dydaktycznej. Student Wydziału Cybernetyki.

st. kpr. pchor. Michał Arabasz – członek Komisji Finansów. Student Wydziału Mechanicznego.

st. kpr. pchor. Dariusz Gołofit – członek Komisji Współpracy Międzyuczelnianej. Student Wydziału Nowych Technologii i Chemii.

Kamil Krawczyk – członek Komisji Socjalnej i Komisji Kultury. Student Wydziału Inżynierii Lądowej i Geodezji.

Emilia Nadolska – przewodnicząca Komisji Finansów, członek Komisji Socjalnej. Studentka Wydziału Mechatroniki.

Michał Węgrzyn – członek Komisji Kultury i Sportu. Student Wydziału Elektroniki.

Dominik Borkowski – przewodniczący Komisji Kultury. Student Wydziału Mechatroniki.

szer. pchor. Małgorzata Grabowska – członek Komisji Współpracy Międzyuczelnianej. Studentka Wydziału Mechatroniki.

st. kpr. pchor. Anna Krzysztoń – członek Komisji Współpracy Międzyuczelnianej i Dydaktycznej. Studentka Wydziału Inżynierii Lądowej i Geodezji.

Daniel Konrad Napłoszek – członek Komisji Współpracy Międzyuczelnianej i Socjalnej. Student Wydziału Inżynierii Lądowej i Geodezji.

Radosław Zdancewicz – członek Komisji Kultury i Sportu. Student Wydziału Elektroniki.

Oprac.
Elżbieta Dąbrowska

KONFERENCJA ZAINAUGUROWAŁA TEGOROCZNE MSPO

Nie jest dziełem przypadku, że konferencja na temat nowoczesnych technologii w systemach uzbrojenia ma swoją inaugurację w scenerii XVI Międzynarodowego Salonu Przemysłu Obronnego – podkreślił na początku swego wystąpienia Bogdan Klich, minister obrony narodowej.

Na konferencję „Nowoczesne technologie w systemach uzbrojenia”, obok szefa resortu obrony, przybyli generałowie i oficerowie WP, przedstawiciele instytucji MON, prezesi i dyrektorzy firm przemysłu obronnego. Minister B. Klich wyraził zadowolenie z faktu, że grono kompetentnych osób podczas konferencji będzie się zastanawiać, w jakim kierunku powinny zmierzać prace przemysłu obronnego, badania rozwojowe, aby uzbrojenie i sprzęt wojskowy dla polskich sił zbrojnych spełniały najwyższe wymagania dla współczesnego pola walki. *Z przyjemnością przyjąłem patronat nad konferencją, która ma tak szczytny cel* – dodał minister, dziękując rektorowi-komendantowi WAT, gen. bryg. dr. hab. inż. Zygmuntowi Mierczykowi za zorganizowanie konferencji.

stać będą w przyszłości. Minister zapewnił, że w perspektywie długoterminowej resort obrony będzie miał takie środki, które pozwolą zapewnić zmodernizowanie potencjału technicznego naszych sił zbrojnych.

Zaakceptował też ideę cyklicznego organizowania tego typu spotkań. Zasadnicza część merytoryczna konferencji odbyła się 18 września br. w WAT (relacja na stronach 19-20).

Następnie gen. bryg. Marek Ojrzanowski, dyrektor Departamentu Transformacji MON, przedstawił przyjętą już w resorcie wizję transformacji na-

szych sił zbrojnych w perspektywie roku 2030. Strategia jej przeprowadzenia, kształt i oczekiwane rezultaty transformacji stanowiły główną treść prezentacji generała.

Do swego przedmówcy nawiązał rektor-komendant WAT, zastanawiając się, jakimi drogami dojść do celów czy też dalekosiężnych zadań nakreślonych w wizji „Siły Zbrojne 2030”. Zwracając uwagę na system pozyskiwania sprzętu i uzbrojenia wojskowego w Polsce, generał Zygmunt Mierczyk podkreślił, iż poprzez prowadzenie odpowiedniej polityki naukowo-innowacyjnej i przemysłowej jesteśmy w stanie opracować programy obronne, które doprowadzą do osiągnięcia nowych zdolno-

Szef MON podkreślił też, że tematyka konferencji wpisuje się w kalendarz prac nad transformacją Sił Zbrojnych RP, zwłaszcza w tak istotnym jej segmencie, jakim jest ich modernizacja. *Wypracowane w gronie naukowców, przedstawicieli przemysłu obronnego i polskiego wojska, a więc bezpośrednich użytkowników nowoczesnych technologii, wnioski, opinie i rekomendacje będą dla mnie i całego Wojska Polskiego – jak to określił minister – cenną podstawą do dalszej efektywnej realizacji zadań modernizacyjnych, jakie przed nami stoją lub*

ści przez nasze siły zbrojne. Chodzi o to, by z innym niż do tej pory podejściem, w sposób ściśle zdefiniowany, formułować przyszłe zdolności, jakie będzie można

osiągnąć w wyniku badań rozwojowych, np. osiągnięcie trzykrotnie większej odporności pancerza lub zwiększonej dwukrotnie przebijalności przez nową amuni-

cję. Tak postępuje NATO i EDA. Korzyścią dodatkową z tak stawianych zadań naukowych jest również to, że przemysł „mówi tym samym językiem co nauka”, a gestorzy rozumieją się z ośrodkami naukowymi i przemysłem. General postuluwał też silniejsze włączenie badań naukowych i prac studyjnych do procesów pozyskiwania uzbrojenia.

General Zygmunt Mierczyk omówił szczegółowo monografię wydaną staraniem naukowców z WAT, przy współudziale naukowców i ekspertów z innych ośrodków naukowych, przemysłu i instytucji MON. Celem publikacji, która swą premierę miała na kieleckim Salonie, jest służyć radą decydom w prognozowaniu przeskoku technologicznego. W jakich kierunkach powinniśmy pójść? Jakie technologie są istotne w przyszłości? Jakie z nich są osiągalne w kraju? (Krótka recenzja monografii poniżej, słowo wstępne autorstwa rektora-komendanta WAT, gen. bryg. dr. hab. inż. Z. Mierczyka oraz główne tezy zawarte w 7 poszczególnych rozdziałach monografii na str. 21-25).

Jerzy Markowski

Fot. Piotr Koniczny

NOWOCZESNE TECHNOLOGIE SYSTEMÓW UZBROJENIA

Konferencja naukowa na temat „przeskoku generacyjnego” w Siłach Zbrojnych RP, której przeprowadzenie zlecił naszej uczelni minister obrony narodowej, zaowocowała unikatową publikacją przedstawiającą aktualny stan poszczególnych obszarów technologicznych w Polsce, w tym krajowych możliwości wytwórczych, w zestawieniu z sytuacją i stanem tej problematyki na świecie.

Monografia „Nowoczesne technologie systemów uzbrojenia” stanowi kompendium wiedzy z sześciu priorytetowych obszarów technologicznych: 1. Technologie informacyjne i sieciowe, 2. Sensory i obserwacja, 3. Broń precyzyjna i uzbrojenie, 4. Platformy pola walki, 5. Ochrona i przetrwanie na polu walki, 6. Nowoczesne materiały. W rozdziale siódmym zawarta została analiza *potencjału ludzkiego*, w tym głównie wymagań kompetencyjnych, jakim powinni sprostać przyszli użytkownicy uzbrojenia i sprzętu wojskowego w warunkach profesjonalizacji polskich Sił Zbrojnych.

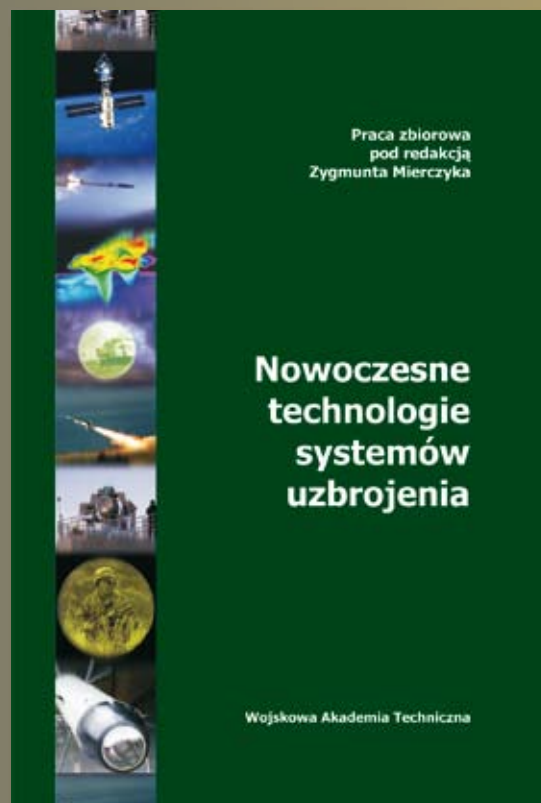
Opracowanie nie wyczerpuje obszernej i złożonej problematyki aplikacji nowocze-

nych technologii w systemach uzbrojenia. Ma ono charakter syntetyczny i pozbawio-

ne jest szczegółowych rozważań analitycznych, które dostępne są w szeroko cytowanej w każdym rozdziale literaturze przedmiotu. Monografia stanowi jedynie propozycję spojrzenia naukowców Wojskowej Akademii Technicznej wspieranych przez ekspertów z instytucji centralnych MON, Sztabu Generalnego WP, rodzajów sił zbrojnych, uczelni, ośrodków naukowych Polskiej Akademii Nauk, jednostek badawczo-rozwojowych. W kontekście ostatnich wydarzeń w sferze bezpieczeństwa państwa (profesjonalizacja armii, perspektywa zakupu nowoczesnego uzbrojenia i związany z tym offset) publikacja ze wszech miar stanowi pożądaną lekturę dla osób profesjonalnie związanych z obronnością.

RAD

Nowoczesne technologie systemów uzbrojenia, redakcja naukowa gen. bryg. dr. hab. inż. Zygmunt Mierczyk, Redakcja Wydawnictw WAT, Warszawa 2008.

WAŻNA I POTRZEBNA

Ministerstwo Obrony Narodowej widzi potrzebę zintensyfikowania prac w szczególnie newralgicznych obszarach zawartych w proponowanych na konferencji panelach tematycznych – podkreślił na początku swego wystąpienia Zenon Kosiniak-Kamysz, podsekretarz stanu w ministerstwie obrony narodowej. Konferencja nt. „Nowoczesne technologie w systemach uzbrojenia”, która odbyła się 18 września br. w Wojskowej Akademii Technicznej zgromadziła ponad 300 przedstawicieli środowiska naukowego, przemysłu obronnego i polskich sił zbrojnych. Była to jedna z najważniejszych tegorocznych konferencji naukowych w resorcie Obrony Narodowej.

W imieniu organizatorów JM Rektor Wojskowej Akademii Technicznej gen. bryg. dr hab. inż. Zygmunt Mierczyk powitał przybyłych podsekretarzy Stanu w ministerstwie Obrony Narodowej i Skarbu Państwa, dyrektorów departamentów w MON, prezesów i dyrektorów firm przemysłu obronnego, przedstawicieli Sztabu Generalnego i instytucji centralnych MON, liczne grono naukowców z uczelni i jednostek badawczo-rozwojowych z całego kraju oraz wszystkich przybyłych.

Minister Z. Kosiniak-Kamysz wyraził zadowolenie z faktu, że grono kompetentnych osób w trakcie konferencji wypracuje uwagi i opinie, które są w resorcie oczekiwane, bo wyznaczą kierunki modernizacji polskich Sił Zbrojnych. Jednocześnie minister podkreślił fakt, że nasze Siły Zbrojne są żywotnie

zainteresowane wdrażaniem nowoczesnych technologii oraz stwarzaniem przyjaznych warunków dla jednostek badawczo-rozwojowych i przedsiębiorstw przemysłu obronnego tak, aby uzbrojenie i sprzęt wojskowy dla polskich Sił Zbrojnych spełniały najwyższe wymagania dla współczesnego pola walki. *Objęcie patronatu nad konferencją przez ministra ON potwierdza wagę i jej znaczenie* – dodał minister Zenon Kosiniak-Kamysz, dziękując JM Rektorowi WAT za zorganizowanie konferencji.

Minister zauważył, że tematyka konferencji wpisuje się w kalendarz prac nad transformacją polskich Sił Zbrojnych,

zwłaszcza w tak istotnym jej segmencie, jakim jest modernizacja SZ. Wypracowane w gronie naukowców, przedstawiciele przemysłu obronnego i polskiego wojska, a więc bezpośrednich użytkowników nowoczesnych technologii, wnioski, opinie i rekomendacje w ostatecznym rezultacie służyć będą osiągnięciu nowych zdolności przez polskie siły zbrojne.

Szerokie spektrum zagadnień do dyskusji i prac konferencji zogniskowane zostało w 7 panelach tematycznych przedstawionych przez profesorów WAT: technologie informacyjne i sieciowe (Marek Amanowicz), sensory i obserwacja (Zbigniew Bielecki), broń precyzyjna i uzbrojenie (Bogdan Zygmunt), platformy pola walki (Stanisław Konopka), ochrona i przetrwanie na polu walki (Sławomir Neffe), nowoczesne mate-

riały (Stanisław Kłosowicz), kapitał ludzki (Radosław Trębiński).

W poszczególnych panelach szczegółowe komunikaty naukowe z zakresu omawianej problematyki prezentowali przedstawiciele Przemysłowego Instytutu Telekomunikacji SA, Instytutu Służby Prewencyjnej Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie, Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych w Warszawie, Instytutu Techniki Ciepłej Politechniki Warszawskiej, Wydziału Elektroniki i Fotoniki Politechniki Wrocławskiej, EC Electronics Sp. z o.o. z Krakowa, Politechniki Warszawskiej, Przemysłowego Instytutu Automatyki i Pomiarów w Warszawie, austriackiej firmy Franz Achleitner Fahrzeugebau und Reifenzentrum GmbH, Wojskowego Instytutu Higieny i Epidemiologii w Warszawie, uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu, Instytutu Technologii Bezpieczeństwa w Łodzi, Instytutu Technologii Materiałów Elektronicznych w Warszawie, Instytutu Mechaniki Precyzyjnej w Warszawie.

Podsumowując obrady, gen. bryg. Z. Mierczyk zaznaczył, że obecna, pierwsza konferencja z tego zakresu otwiera pewien cykl konsultacji w postaci konferencji lub seminariów poświęconych szczegółowym zagadnieniom. Prace wyłonionych w ten sposób zespołów konsultacyjnych będą prowadzone nie okazjonalnie, a w sposób ciągły, przedstawiając swoje rekomendacje, a tym samym głos środowiska naukowo-przemysłowego Radzie Uzbrojenia. W ten sposób stworzone zostanie realne „przełożenie” tych środowisk na decyzje MON.

Konferencji towarzyszyła wystawa możliwości produkcyjnych nowoczesnego uzbrojenia przez wybrane zakłady przemysłu obronnego. Na „watowskim” poligonie został zgromadzony sprzęt kołowy: od quadów po Kołowy Transporter Opancerzony Rosomak. Próbę możliwości Rosomaka mogliśmy oglądać w tzw. pokazie dynamicznym. Największym zainteresowaniem przybyłych uczestników konferencji cieszyła się prezentacja

możliwości lekkiego pojazdu patrolowego PMV austriackiej firmy Franz Achleitner, który znacznie zwiększałby zdolności naszych żołnierzy w misjach stabilizacyjnych, gwarantując im jednocześnie większy zakres bezpieczeństwa. Na poligonowej wystawie statycznej prezentowany był także sprzęt łączności i radiotechniczny oraz sprzęt do ochrony przed skażeniami i odkażania chemicznego.

Jerzy Markowski

NOWOCZESNE TECHNOLOGIE SYSTEMÓW UZBROJENIA

Kierunki rozwoju uzbrojenia, sprzętu wojskowego, środków bojowych i materiałowych są wypadkową wielu uwarunkowań. Wśród nich zasadniczą rolę odgrywają potrzeby sił zbrojnych i wymóg sprostania pojawiającym się zagrożeniom, przede wszystkim o charakterze militarnym. Jednak dogłębne poznanie warunków kreowania określonych tendencji rozwojowych wymaga uwzględnienia wielu czynników, w tym m.in. ekonomicznych (dostępne nakłady finansowe, wielkość zamówień, organizacyjno-strukturalne warunki badań, rozwoju i produkcji uzbrojenia), technologicznych (ogólny poziom rozwoju nauki i technologicznego zaawansowania zaplecza badawczego), politycznych (cele polityki wewnętrznej i zagranicznej).

Transformacja układu politycznego na świecie spowodowała zmianę priorytetów w dziedzinie technicznego wyposażenia sił zbrojnych oraz potrzebę przewartościowania kierunków rozwoju nowego uzbrojenia i sprzętu wojskowego. Siłom zbrojnym powierza się nowe misje związane z działaniami stabilizacyjnymi w celu utrzymania pokoju w różnych miejscach świata, ochroną ludności cywilnej, akcjami ratowniczymi itp. Procesy i zjawiska wynikające z globalizacji wpływają na przekształcenia w strukturze produkcji dla potrzeb sił zbrojnych. Obecnie główną rolę odgrywają wielkie, ponadnarodowe koncerny zbrojeniowe, elastycznie dostosowujące swoją ofertę do wymagań odbiorców wojskowych, a łączenie produkcji wojskowej z cywilną staje się niezbędnym elementem konkurencyjności przedsiębiorstw na rynku.

Przewidywany charakter przyszłych działań militarnych implikuje zwiększone zapotrzebowanie na precyzyjne systemy rozpoznania zagrożeń przyszłych operacji, zarówno na etapie ich przygotowania, jak i w trakcie prowadzenia. W tym celu wykorzystuje się wszystkie dostępne środki techniczne – od wielospektralnego rozpoznania satelitalnego i lotniczego, aż do bezpośrednich informacji z rejonu działań. Rozwój techniki i technologii zwiększa nasycenie sił zbrojnych „elektronicznymi środkami walki”. Z dużym prawdopodobieństwem można przyjąć, że „opanowanie przestrzeni elektromagnetycznej”, zapewniającej osiągnięcie przewagi informacyjnej, będzie stanowiło niezbędny warunek uzyskania przewagi militarnej. Wraz ze wzrostem znaczenia działań połączonych rośnie ranga integracji różnych systemów uzbrojenia, dotychczas wykorzystywanych przez poszczególne rodzaje sił zbrojnych.

Obecnie obserwujemy wyraźnie zmniejszającą się rolę uzbrojenia ciężkiego w ope-

racjach militarnych na rzecz wszechstronnie wyposażonych, lekkich, wysoce autonomicznych i niezwykle mobilnych jednostek, zdolnych do realizacji różnorodnych zadań. Coraz częściej jednostki operacyjne mają charakter wielonarodowy. Dużą wagę przywiązuje się do kompatybilności i interoperacyjności wykorzystywanego sprzętu, co zmniejsza liczbę niezbędnego personelu i wyposażenia oraz prowadzi do integracji wsparcia logistycznego. Techniczne zwiększenie możliwości ogniowych osiąga się poprzez wprowadzanie do wyposażenia wojsk nowych wzorów uzbrojenia, mających lepsze parametry taktyczno-techniczne, wspomagane zmodernizowaną amunicją.

Szersze możliwości wykorzystania produkowanego obecnie uzbrojenia i sprzętu wynikają również z zastosowanej w praktyce koncepcji „modułowości”. Polega ona na możliwościach różnego konfigurowania wyposażenia specjalistycznego na platformie bazowej, którą może być pojazd lądowy, statek powietrzny lub okręt pełniący rolę środka transportu. Wymagane zdolności bojowe osiąga się poprzez zestawienie uzbrojenia i sprzętu wojskowego z łatwo wymienialnych elementów (modułów), dobieranych w zależności od charakteru misji, zadań, bezpośrednich zagrożeń, zdolności przeciwnika, środowiska i wielu innych czynników.

Rozwój współczesnych środków walki zmierza w kierunku możliwie maksymalnego ograniczania roli człowieka, zastępując go wyspecjalizowanymi urządzeniami (platformy bezzałogowe, roboty pola walki, zdalne wykrywanie skażeń). Zauważalny staje się wzrost znaczenia wyposażenia o charakterze defensywnym – służącego ochronie własnego terytorium przed nowymi rodzajami zagrożeń (dodatkowa ochrona infrastruktury krytycznej: portów morskich i lotniczych, granic państwowych, ważnych obiektów użyteczności publicznej).

Monografia „Nowoczesne technologie systemów uzbrojenia” stanowi kompendium wiedzy z zakresu sześciu priorytetowych obszarów technologicznych, które zostały przyjęte przez zespół autorski na podstawie „Programu badań naukowych i prac rozwojowych na rzecz przemysłowego potencjału obronnego”, ogłoszonego przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego w 2007 r. Program ten został opracowany przez zespół naukowców, przedstawicieli przemysłu i ministerstw (nauki, obrony narodowej, gospodarki) na podstawie analiz i ekspertyz dotyczących wizji rozwoju uzbrojenia i sprzętu wojskowego, a także na podstawie opracowań: „Polska wizja przy-

szłego pola walki” (OBRUM, 2006) oraz „Długoterminowy plan rozwoju priorytetowych obszarów badawczych w zakresie techniki i technologii obronnych na lata 2007-2019” (DPZ MON i WAT, 2006).

W każdym z rozdziałów monografii autorzy przeanalizowali tendencje rozwojowe uzbrojenia i sprzętu wojskowego oraz przedstawili wizje przyszłych rozwiązań naukowych, technicznych i technologicznych w następujących obszarach:

1. Technologie informacyjne i sieciowe.
2. Sensory i obserwacja.
3. Broń precyzyjna i uzbrojenie.
4. Platformy pola walki.
5. Ochrona i przetrwanie na polu walki.
6. Nowoczesne materiały.

W rozdziale siódmym zawarta została analiza „potencjału ludzkiego”, w tym głównie wymagań kompetencyjnych, jakim powinni sprostać przyszli użytkownicy uzbrojenia i sprzętu wojskowego w warunkach profesjonalizacji polskich sił zbrojnych.

Opracowanie nie wyczerpuje obszernej i złożonej problematyki aplikacji nowoczesnych technologii w systemach uzbrojenia. Ma ono charakter syntetyczny i pozbawione jest szczegółowych rozważań analitycznych, które dostępne są w szeroko cytowanej w każdym rozdziale literaturze przedmiotu. Monografia stanowi jedynie propozycję spojrzenia naukowców Wojskowej Akademii Technicznej wspieranych przez ekspertów z instytucji centralnych Ministerstwa Obrony Narodowej, Sztabu Generalnego WP, rodzajów sił zbrojnych, uczelni, ośrodków naukowych Polskiej Akademii Nauk, jednostek badawczo-rozwojowych, na aktualny stan poszczególnych obszarów technologicznych w warunkach krajowych, w tym własnych możliwości wytwórczych, w zestawieniu z sytuacją i stanem tej problematyki na świecie.

Miarą wartości poznawczych i użytkowych prezentowanego opracowania będzie przede wszystkim jego przydatność w prognozowaniu, opartym na realnych przesłankach przeskoku generacyjnego w uzbrojeniu i sprzęcie wojskowym, które powinno znaleźć się w wyposażeniu naszych sił zbrojnych. Uzyskanie przez Siły Zbrojne RP zdolności niezbędnych w przyszłych operacjach, nie mówiąc o przewadze technologicznej nad potencjalnym przeciwnikiem, wymaga podjęcia określonych wysiłków zarówno odtwórczych, jak i twórczych, w obszarach przedstawionych w monografii, ze szczególnym uwzględnieniem postulowanych priorytetów.

ROZDZIAŁ 1. TECHNOLOGIE INFORMACYJNE

I SIECIOWE

W rozdziale skoncentrowano się na infrastrukturze teleinformatycznej pozwalającej na osiąganie zdolności sieciocentrycznych. Szczególne wyzwania dla infrastruktury mogącej efektywnie wspierać działania sieciocentryczne wynikają z takich wymagań, jak żywotność, zdolność do szybkiego przemieszczenia i rozwinięcia sił, elastyczność, interoperacyjność, zdolności do długotrwałego wysiłku militarnego oraz zdolności osiągnięcia dominacji, w szczególności w sferze informacyjnej, w całej przestrzeni działań.

W ramach wprowadzenia przedstawiono ideę działań sieciocentrycznych, zdolności sieciocentrycznej oraz koncepcję wykorzystania innowacyjnych rozwiązań technicznych, a zwłaszcza zaawansowanych technik informacyjnych. Wskazano tutaj również obszary prac badawczych realizowanych w NATO, jak i w wielu państwach sojuszniczych i partnerskich, związanych z opracowaniem i wdrożeniem rozwiązań, dzięki którym opracowano strategiczne programy transformacji militarnej, w których osiąganie zdolności sieciocentrycznej jest traktowane jako jeden z zasadniczych filarów.

Najwięcej uwagi poświęcono problematyce sieci sensorów, będącej nieodłącznym atrybutem działań sieciocentrycznych w zakresie ochrony sił własnych oraz wsparcia działań sieciocentrycznych. Omówione zostały tutaj między innymi najnowsze techniki pozwalające na fuzję i przetwarzanie danych uzyskiwanych z wielu sensorów, identyfikację wykrytych obiektów oraz technologie bezprzewodowe dedykowane dla sieci sensorów. Prace te uwzględniają również stan wiedzy na temat bezpieczeństwa

systemów teleinformatycznych. Przedstawiono problem przetwarzania informacji wrażliwych o różnych klauzulach tajności (zastrzeżone, poufne, tajne) oparty na podstawach formalnych tzw. ochrony wielopoziomowej (ang. MultiLevel Security – MLS), prezentowanych w pracach Bella-LaPaduli. Wskazano na trudności oraz bardzo duże koszty budowy wiarygodnego systemu operacyjnego z wielopoziomową ochroną informacji, co wynika głównie z trudności zbudowania niezawodnego monitora referencyjnego, funkcjonującego jako element tzw. wiarygodnej platformy komputerowej (TCB – Trusted Computer Base) oraz braku możliwości zagwarantowania, że w systemie nie będzie „wycieku” informacji wrażliwej, ze względu na możliwość istnienia w systemie operacyjnym tzw. zamaskowanych kanałów komunikacji (ang. covert channels).

Za celowe uznano również opracowanie koncepcji bezpiecznej platformy zarządzającej maszynami wirtualnymi i jej wdrożenie dla potrzeb Sił Zbrojnych RP. W celu zapewnienia maksymalnego bez-

pieczeństwa niezbędne jest opracowanie nadzorczy maszyn wirtualnych od podstaw bądź dostosowanie do własnych potrzeb istniejącego oprogramowania, dla którego dostępny jest kod źródłowy.

Ponadto dokonano analizy technik prowadzenia cyberataków. Analiza zagrożeń cyberatakami powinna być prowadzona w sposób ciągły i to zarówno w obszarze technik ataków, jak i w poszukiwaniu podatnych obiektów-celów.

Rozdział zawiera przegląd aktualnych i kierunków badań w dziedzinie kryptografii i kryptoanalizy na świecie i w Polsce. Zawiera omówienie europejskiego projektu ECRYPT, realizowanego w jego ramach konkursu na szyfr strumieniowy eSTREAM oraz skutki przełomu w zakresie funkcji skrótów.

prof. dr hab. inż. Marian Wnuk

ROZDZIAŁ 2. SENSORY I OBSERWACJA

Sensory promieniowania elektromagnetycznego są stosowane w wielu dziedzinach będących wyznacznikami postępu technologicznego naszych czasów. Do najważniejszych z nich należy zaliczyć technikę kosmiczną, medyczną, ochronę środowiska, technikę wojskową oraz badania naukowe.

W Polsce badania nad sensorami promieniowania elektromagnetycznego są prowadzone w wielu ośrodkach akademickich, instytutach naukowo-badawczych oraz firmach Hi-Tech. Ważne miejsce w tym obszarze badań zajmuje Wojskowa Akademia Techniczna.

Jeżeli za kryterium podziału sensorów przyjmujemy długość fali elektromagnetycznej, która może być przez nich wykrywana, wówczas możemy wyróżnić: radary, sensory promieniowania terahercowego, sensory promieniowania podczerwonego, sensory zakresu widzialnego, sensory nadfioletu oraz sensory promieniowania X i γ .

W rozdziale przedstawiono obecny stan polskich technologii w zakresie sensorów promieniowania elektromagnetycznego na tle osiągnięć światowych, wyniki prac badawczych prowadzonych w tej dziedzinie oraz wskazano kierunki ich dalszego rozwoju. Omówiono także sensory akustyczne, sensory skażeń chemicznych, biologicznych, radiologicznych, materiałów wybuchowych oraz sensory podwodne.

Integracja ww. czujników w systemy wielospektralne umożliwia zwiększenie wykrycia, identyfikacji i analizy zagrożeń, a także obniży poziom fałszywych alarmów

w systemach ostrzegawczych i ochronnych obiektów.

Systemy wieloczujnikowe stanowią także dla żołnierza współczesnego pola walki główne źródło informacji o zagrożeniach ze strony przeciwnika.

Obecnie trudno sobie wyobrazić koordynowanie współdziałania wojsk bez wykorzystania nawigacyjnych systemów satelitarnych, które umożliwiają wyznaczenie ich pozycji. W systemach tych są również stosowane zaawansowane technologie sensorowe.

Żeby Siły Zbrojne RP mogły stanowić ważny składnik wojskowego i politycznego potencjału wspólnoty europejskiej i euroatlantyckiej, powinny być wyposażone w nowoczesny sprzęt, a zatem należy rozwijać badania naukowe, w tym również z zakresu ww. sensorów.

dr hab. inż. Zbigniew Bielecki

ROZDZIAŁ 3. BROŃ PRECYZYJNA I UZBROJENIE

Broń i uzbrojenie będące na wyposażeniu sił zbrojnych decydują o możliwościach obronnych kraju oraz o skuteczności militarnej odpowiedzi na atak nieprzyjaciela. Różnorodność stosowanych obecnie środków walki spowodowała ich podział na jednorodne grupy ze względu na funkcjonujące w nich technologie oraz przeznaczenie do ściśle określonych zadań bojowych.

1. Broń i amunicja strzelecka

Broń małokalibrowa i amunicja stosowana w polskiej armii jest produkowana w kraju i dzięki ciągłej modernizacji zapewniony jest dobry poziom posiadanego sprzętu strzeleckiego. Zwiększenie siły ognia pojedynczego żołnierza zapewni program granatnika małokalibrowego i systemu amunicji kal. 40 mm.

2. Broń i amunicja artylerii polowej

Eksploatowany obecnie sprzęt artyleryjski – moździerz, haubico-artmaty oraz polowe wyrzutnie raketowe reprezentują poziom techniczny sprzed kilkudziesięciu lat. Standardy NATO spełnia lekki moździerz 98 mm, nowoczesne są wyrzutnie raketowe WR-40 Langusta z pociskami o zasięgu 40 km oraz opracowane w kraju systemy dowodzenia i kierowania ogniem artylerii. Konieczne jest wyposażenie wojsk w 155 mm armatohaubice (samobieżne i ciągnione), moździerz samobieżny 120 mm i wyrzutnie raketowe kal. >200 mm oraz urucho-

mienie produkcji nowoczesnych rodzajów amunicji.

3. Broń i amunicja lotnicza

Stosowane w samolotach bojowych produkcji rosyjskiej broń i amunicja lotnicza nie spełniają kryteriów precyzyjnych środków walki. Wraz z zakupem samolotów wielozadaniowych F-16 Siły Powietrzne pozyskały nowoczesne systemy bojowe, jak pociski p-p oraz bomby precyzyjnego rażenia. Stopniowe wycofywanie starych samolotów i wdrożenie F-16 spowoduje sytuację pełnej zależności od dostaw amunicji z zagranicy. Przykładem wyjścia z tej sytuacji jest licencja na produkcję pocisków niekierowanych 70 mm i amunicji kal. 20 mm w Polsce.

4. Przeciwpancerne zestawy raketowe

Raketowe pociski przeciwpancerne produkcji rosyjskiej reprezentują starsze generacje (zwłaszcza Malutka) i będą zastępowane nowoczesnymi zestawami Spike LR produkowanymi w kraju na licencji izraelskiej. Nowy zestaw na wiele lat zapewni dobry poziom obrony przeciwpancernej w wojskach. Zadaniem dla krajowego zaplecza badawczego i produkcyjnego jest integracja PZR Spike z platformami lądowymi i powietrznymi.

5. Przeciwlotnicza artyleria lufowa

Artyleria przeciwlotnicza wciąż wykazuje wiele zalet, takich jak krótki czas reakcji, odporność na zakłócenia czy niskie koszty amunicji. Podstawowym środkiem są obecnie armaty kal. 23 mm podwójnie

lub poczwórnie sprzężone. Nowym wyrobem jest 35 mm zestaw Loara z możliwością pracy autonomicznej lub w sieci. Ambitnym zadaniem rozwojowym będzie integrowanie lokalnych systemów artyleryjskich z pozostałymi elementami obrony przeciwlotniczej rejonu potencjalnego konfliktu.

6. Przeciwlotnicze zestawy raketowe krótkiego, bliskiego i średniego zasięgu

Bardzo nowoczesnym środkiem obrony przeciwlotniczej krótkiego zasięgu jest PZR Grom – opracowany i produkowany w kraju. Wyrób jest eksportowany do kilku krajów. Należy w możliwie dużym stopniu nasycić polski system obrony zestawami Grom, co zmniejszy zagrożenie napadu powietrznego. Jest możliwe zwiększenie skuteczności zestawu dzięki zaplanowanym pracom modernizacyjnym. Zestawy raketowe bliskiego i średniego zasięgu produkcji rosyjskiej zostały poddane w kraju udanym modernizacjom, co znacznie zwiększyło ich zdolność bojową i wydłużyło resurs.

7. Broń skierowanej energii

Do wykorzystania jako środek walki wskazuje się dwa zakresy widma elektromagnetycznego: zakres mikrofalowy i zakres bliski pasmu widzialnemu (lasery). W kraju nie prowadzi się prac dotyczących mikrofalowej broni elektromagnetycznej. Wiązki laserowe wielkiej mocy mają zdolność niszczenia obiektów materialnych i są obiektem badań do militarnego ich wykorzystania.

dr hab. inż. Bogdan Zygmunt

ROZDZIAŁ 4. PLATFORMY POLA WALKI

Jednym z dominujących kierunków rozwoju uzbrojenia i sprzętu wojskowego w najbliższych latach jest robotyzacja – wprowadzenie systemów bezzałogowych, zdolnych do realizacji różnorodnych zadań operacyjnych bez bezpośredniego zaangażowania ludzi – czyli zwiększenie dystansu między żołnierzem a zagrożeniem. Dotyczy to również działania sił w warunkach szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla ludzi. W obecnych konfliktach zbrojnych aspekt ludzki staje się więc czynnikiem krytycznym, a ewentualne straty siły żywej – w zasadzie nieodtworzalne. Dlatego bardzo ważne jest wdrożenie do Sił Zbrojnych RP techniki opartej na systemach bezzałogowych, które umożliwiają wykorzystanie zautomatyzowanych środków i systemów rozpoznania, dowodzenia oraz precyzyjnego rażenia.

W chwili obecnej w Siłach Zbrojnych RP istotną rolę odgrywają platformy załogowe (pojazdy bojowe – transportery, czołgi), a także samoloty i śmigłowce. Transformacja Sił Zbrojnych powinna spowodować fundamentalną zmianę z czegoś, co nazywamy platformocentrycznym polem walki do czegoś, co nazywamy sieciocentrycznym polem walki (Networ Centric Warfare – NCM) – co jest najprawdopodobniej najważniejszą rewolucją w spr-

wach militarnych od wielu lat. W sieciocentrycznym polu walki platformy staną się węzłami, które będą wykorzystywane w zależności od potrzeb w danej chwili operacji.

Najszybszy rozwój platform bezzałogowych to bezzałogowe statki powietrzne (BSP) i bezzałogowe platformy morskie (BPM) z uwagi na podwójne ich wykorzystanie (cele wojskowe i cywilne). Natomiast bezzałogowe platformy lądowe (BPL)

w chwili obecnej znajdują zastosowanie w systemach bezpieczeństwa oraz do usuwania i neutralizacji ładunków niebezpiecznych (o małej masie). Platformy te są zdalnie sterowane, wyposażone w odpowiednie sensory i urządzenia chwytakowe. Jednak do Sił Zbrojnych powinny być wdrożone platformy sieciocentryczne i autonomiczne, które zapewnią bezpieczny ruch kolumn wojskowych w terenie niebezpiecznym, a także prowadzenie operacji w terenie zurbanizowanym. W chwili obecnej żadna armia nie posiada na wyposażeniu platform autonomicznych. W wielu państwach (USA, Francja, Niemcy, Wielka Brytania, Australia, Izrael i innych) są prowadzone zaawansowane prace w tej dziedzinie. W Polsce Wojskowa Akademia Techniczna wraz z WB Electronics i Hydromegą prowadzi intensywne prace nad platformą rozpoznawczą, robotem wsparcia inżynierskiego oraz lekką platformą ekstremalnej

mobilności. Współpraca ta również jest skierowana na zastosowanie BPL w gospodarce narodowej m.in. do walki z kłeskami żywiołowymi.

Koncepcje związane z przyszłościowymi pojazdami bojowymi to ograniczona ich masa 20-30 ton, dostosowanie do transportu lotniczego, napęd hybrydowy, modułowa konstrukcja, zastosowanie armat elektrochemicznych lub elektromagnetycznych oraz pancerzy aktywnych do ochrony przed bronią przeciwnika.

Racjonalnym podejściem do problemu samolotów i śmigłowców powinno być zaangażowanie do projektowania i produkcji określonych typów samolotów szkolno-treningowych, BSP, broni i amunicji lotniczej oraz modułowych układów kierowania.

Przyszłe potrzeby naszych SZ i całego sektora obronnego Państwa są wystarczającym motorem do wygenerowania spójnego rozwoju technologii Platform Pola Walki (PPW), opartego na ścisłej współpracy międzynarodowej w ramach NATO (RTO,

NIAG, NCAGS) i UE (EDA). Szczególnie w zakresie zaawansowanych technologii rozpoznania środowiska, działania platform opartych o wielospektralne i wielofunkcyjne układy czynnikiowe – wsparte globalną „wiedzą” o środowisku operacyjnym – uzyskiwaną w wyniku rozwoju „sieciocentryzmu”, jako globalnego systemu zdobywania, przekazywania i kumulowania informacji niezbędnych do systemowego działania PPW.

prof. dr hab. inż. Stanisław Konopka

ROZDZIAŁ 5. OCHRONA I PRZETRWANIE NA POLU WALKI

Efektywne wykonywanie zadań bojowych przez żołnierzy i pododdziały jest uzależnione od znalezienia optimum pomiędzy zdolnością do prowadzenia działań operacyjnych a ochroną sił własnych, której celem jest zapewnienie najwyższego prawdopodobieństwa przeżycia w realistycznych warunkach współczesnego pola walki. Historycznie rzecz ujmując, poglądy na temat ochrony żołnierzy na polu walki zmieniały się wraz ze zmianami warunków i celów operacji wojskowych, dostępnych technologii oraz przebiegu konfliktów zbrojnych.

Aktualnie, zgodnie z definicją NATO, pod pojęciami ochrony i przetrwania na polu walki rozumie się wszelkie przedsięwzięcia i środki podejmowane w celu zminimalizowania podatności żołnierzy, urządzeń i sprzętu bojowego na jakiegokolwiek zagrożenia zewnętrzne, w celu zachowania swobody działania i zdolności operacyjnej wojsk. Ochrona wojsk obejmuje szereg zdolności i możliwości, które dzieli na sześć grup: bezpieczeństwo, inżynieria ochrony wojsk, obrona przeciwlotnicza, ochrona zdrowia, reagowanie kryzysowe i obrona przed czynnikami rażenia broni chemicznej, biologicznej, radiologicznej i jądrowej.

W rozdziale przedstawiono poglądy autorów na temat wybranych technologii wojskowych, ukierunkowanych na zapewnienie żołnierzom i pododdziałom najwyższego poziomu ochrony i przetrwania. W powszechnym rozumieniu o poziomie ochrony żołnierzy decydują takie elementy, jak indywidualne wyposażenie żołnierza; fortyfikacje stałe i polowe, maskowanie, zaopatrzenie w wodę, żywność, środki medyczne, wyposażenie w środki indywidualnej i zbiorowej ochrony przed bronią masowego rażenia, a także dostęp do informacji o aktualnej sytuacji, pogodzie i prognozie pogody.

Szybki dostęp do wiarygodnej i precyzyjnej informacji o otoczeniu zapewnia wyższy poziom ochrony i osłony żołnierza. Żołnierz działający w sieciocentrycznym, cyfrowym środowisku jest lepiej poinformowany i zintegrowany z zespołami bojowymi oraz innymi elementami wsparcia działań.

Lepsze zdolności obserwacyjne, lepsze doinformowanie, większa zdolność i precyzja rażenia zapewnią mu większą przewagę nad przeciwnikiem. Problemy te są omówione w artykule poświęconym indywidualnym systemom walki.

W kolejnych dwóch artykułach rozdziału autorzy koncentrują się na najnowszych technologiach modernizacji schronów fortyfikacji stałej i polowej oraz aktywnej i pasywnej ochronie żołnierzy i pododdziałów na polu walki. W sytuacji dynamicznie zmieniającej się sytuacji na pola walki coraz większego znaczenia nabiera zautomatyzowana, elektroniczna ochrona obiektów strategicznych. Wykorzystywane w tym celu zaawansowane technologie zwiększają szanse przeżycia zarówno żołnierzy, jak i ochronę informacji oraz uzbrojenia. Problem ten jest omówiony w kolejnym artykule.

Ważnym czynnikiem wpływającym na poziom ochrony i przetrwanie wojsk na współczesnym polu walki jest meteorologiczne zabezpieczenie działań bojowych. Od właściwej prognozy pogody bardzo często zależy powodzenie całych operacji wojskowych. W kolejnych artykułach problem ten jest rozwinięty z położeniem nacisku na znaczenie modeli meteorologicznych w celu wsparcia działań wojskowych oraz pozyskiwania danych o stanie warunków atmosferycznych dla potrzeb meteorologicznego zabezpieczenia operacji wojskowych.

Niezwykle ważnym elementem zabezpieczenia działań wojskowych jest zapewnienie żołnierzom i pododdziałom zaopatrzenia w wodę do picia i dla potrzeb gospodarczych w warunkach polowych. Jest to szczególnie ważne w gorących strefach klimatycznych, gdzie zaopatrzenie w wodę pitną jest trudne nawet w okresie pokoju. Problem ten omówiony jest w dalszej części rozdziału.

Współczesne działania wojskowe muszą uwzględniać możliwości użycia przez przeciwnika broni chemicznej, biologicznej, radiologicznej i jądrowej. Potrzeba oraz kierunki rozwoju technologii indywidualnej i zbiorowej ochrony przed skutkami użycia na polu walki broni masowego rażenia przedstawione są w artykule 5.8.

Obecnie trudno sobie wyobrazić prowadzenie operacji wojskowych bez zapewnienia właściwego poziomu ochrony wojsk własnych. Będzie temu służyć rozwój technologii ochronnych, informacyjnych oraz przeciwdziałania. Kierunki tego rozwoju zostaną nadane przez doświadczonych dowódców, technologów i naukowców. Nowoczesne technologie ochronne mogą być rozwijane pod kątem specyficznych potrzeb wojska, jak również pozyskiwane poprzez implementację zaawansowanych technologii cywilnych do celów wojskowych.

Autorzy wyrażają przekonanie, że lektura tego rozdziału pozwoli czytelnikowi na poszerzenie wiedzy o możliwościach i perspektywach rozwojowych w dziedzinie ochrony żołnierzy i pododdziałów, co będzie owocowało podjęciem konkretnych działań w celu zmniejszenia strat własnych podczas prowadzenia operacji wojskowych i szybszym osiągnięciem zamierzonych celów taktycznych, operacyjnych i strategicznych.

prof. dr hab. inż. Sławomir Neffe

ROZDZIAŁ 6. NOWOCZESNE MATERIAŁY

Hasło „nowoczesne materiały” jest u zarania XXI wieku niezwykle pojemne. Każde opracowanie na ten temat powinno zatem ograniczyć się do zagadnień interesujących wybranego czytelnika. Dlatego niniejszy rozdział zawiera podstawowe informacje o stanie bieżącym i kierunkach rozwojowych tych grup materiałów, które zdaniem autorów są szczególnie ważne dla Sił Zbrojnych RP. Dobór tych grup jest oczywiście arbitralny, niemniej jednak autorzy starali się podążać za wymaganiami współczesnej armii.

Należy podkreślić, że nowoczesnych zaawansowanych materiałów istotnych z punktu widzenia SZ RP jest dużo więcej. Wystarczy wspomnieć materiały tekstylne na umundurowanie czy spadochrony, sprzęt osobisty, w tym toaletowy, materiały elektroniczne itd. Warto przytoczyć zadanie, jakie postawiły przed sobą siły lądowe USA. W ciągu najbliższych 15 lat zmniejszyć ciężar oporządzenia pojedynczego żołnierza z ok. 40 do około 15 kg. Czy jest to

możliwe? Tak, ale wyłącznie dzięki inżynierii materiałowej.

Nowoczesne materiały to nie tylko nowe generacje znanych substancji o podwyższonych parametrach czy nowe substancje wykazujące nieznane dotąd zjawiska, ale też materiały o cechach niewystępujących w przyrodzie, np. tzw. metamateriały, których właściwości optyczne pozwolą być może skonstruować „opakowanie” czyniące ludzi i sprzęt niewidzialnymi.

Ale inżynieria materiałowa to nie tylko wyszukiwanie całkowitych nowości, to również „poprawianie dobrego”. Przykładem mogą tu służyć nowe generacje inicjujących, miotających i kruszących materiałów wybuchowych, jak również materiały wybuchowe termobaryczne i nanustrukturalne.

W tym kontekście niniejsze opracowanie porusza jedynie kilka strategicznych kierunków rozwoju wspomnianej inżynierii materiałowej dla potrzeb SZ RP. Szczególną uwagę poświęcono dwóm sztandarowym hasłom współczesnej inżynierii materiałowej: nanotechnologii i fotonice, gdyż badania w tych dziedzinach dają szansę rewolucyjnego rozwoju zastosowań. Autorzy mają nadzieję, że prezentowane opracowanie przyczyni się do realizacji, choć w jednym przypadku, klasycznej triady: potrzeba – rozwiązanie – wdrożenie.

prof. dr hab. inż. Stanisław J. Kłosowicz

ROZDZIAŁ 7. POTENCJAŁ LUDZKI

Zmiany paradygmatu funkcji Sił Zbrojnych RP, które polegają m.in. na spełnianiu roli stabilizacyjnej, oraz wprowadzenie nowej techniki, znacznie odbiegającej od tego, czym dzisiaj dysponują Siły Zbrojne, wymaga odpowiedniego przygotowania kadr oficerskich i podoficerskich – nowoczesnych i dobrze wykształconych, to znaczy wyposażonych w odpowiednie kompetencje, zapewniające wysoki profesjonalizm w wypełnieniu ról i zadań przypisanych do zawodu żołnierza. W związku z powyższym tematyka panelu była poświęcona ocenie aktualnego stanu i przedstawieniu rekomendacji do systemu kształcenia i doskonalenia zawodowego kadr, który powinien zapewnić dobre przygotowanie żołnierzy dla armii w pełni profesjonalnej.

Zaprezentowano aktualnie przyjęty system pozyskiwania i doskonalenia kadr oficerskich, bazujący na istniejącym systemie wyższego szkolnictwa wojskowego i zakładający pełne wykorzystanie jego zasobów, zgodnie z obowiązującym ustawodawstwem w tym zakresie. Co więcej, przyjęto iż wykształcenie absolwentów uczelni i szkół wojskowych musi w pełni odpowiadać wykształceniu absolwentów krajowych i zagranicznych uczelni. Doświadczenia szkolnictwa armii zagranicznych wskazują, iż jest to jeden z zasadniczych sposobów poniesienia atrakcyjności zawodu oficera. Realizowany w poprzednim okresie model pozyskiwania kadr bazujący na absolwentach uczelni cywilnych doprowadził do istotnych niedoborów kadrowych, szczególnie w grupach technicznych oraz do perturbacji i zamieszania wokół uczelni wojskowych.

Jako optymalny model kształcenia kandydatów na żołnierzy zawodowych (podchorążych), zaprezentowano system wdrożony w WAT w 2006 r., kiedy to przywrócono kształcenie kandydatów w Akademii.

System ten wykorzystuje w pełni potencjał naukowo-dydaktyczny uczelni, zapewniając wysoką jakość kształcenia, jak i zasoby szkoleniowe ośrodków szkolenia podległych dowództwom rodzajów Sił Zbrojnych RP. Kształcenie kandydatów jest realizowane na dwustopniowych studiach, wyłącznie na kierunkach technicznych i jest zintegrowane ze szkoleniem wojskowym. To ostatnie jest w praktycznej części realizowane poza uczelniami w centrach i ośrodkach szkolenia MON. Po każdym roku studiów przewidziano ocenę efektów kształcenia i szkolenia wojskowego przez przyszłego gestora. Sylwetka tak kształconego przyszłego oficera odpowiada wymaganiom nowego sieciocentrycznego charakteru przyszłych operacji zbrojnych o mocnym nasyceniu nowoczesną technologią i techniką oraz daje przyszłemu dowódcy niezbędne kompetencje w zakresie dowodzenia.

Przedyskutowano system pozyskiwania i kształcenia podoficerów, bazujący na szkołach podoficerskich, kierowanych także przez podoficerów. System ten pomimo

kilku lat działania potwierdził swe zalety, jakkolwiek wymaga pewnych usprawnień. Problemem do rozwiązania pozostaje konwersja kadry podoficerskiej do zawodów cywilnych po zakończeniu służby.

W konkluzji sformułowano następujące rekomendacje:

- Efekty przemian wyższego szkolnictwa wojskowego, które zachodziły w ostatnich latach będą miały wpływ na funkcjonowanie SZ RP w horyzoncie czasowym 5-10 lat
- Kształceni według nowego modelu absolwenci uczelni wojskowych będą posiadali kompetencje techniczne, przydatne przy wdrażaniu nowej techniki wojskowej
- Dotychczasowe doświadczenia rekrutacji do rocznego studium oficerskiego rodzą obawy, że ich absolwenci mogą nie posiadać wystarczających kompetencji technicznych
- W obecnym systemie przygotowania kadr podoficerskich zbyt małą uwagę zwraca się na kształtowanie kompetencji technicznych
- W systemie doskonalenia zawodowego kadry oficerskiej i podoficerskiej kształtowanie kompetencji technicznych realizowane będzie w ramach kursów doskonalących. Pożądane jest, aby w ścisłej współpracy gestorów i uczelni wojskowych odpowiednio przygotować programy tych kursów pod kątem prognozowanych zmian w technice wojskowej.

dr inż. Piotr Zalewski

PRZYSIĘGALI PODCHORAŻOWIE

26 września br., trzeci rok z rzędu, plac Marszałka Józefa Piłsudskiego i Grób Nieznanego Żołnierza były miejscem jednej z najważniejszych uroczystości w życiu Akademii – złożenia przysięgi wojskowej przez rozpoczynających studia wojskowe w WAT podchorążych I roku. Słowa Roty Przysięgi: „Ja, żołnierz Wojska Polskiego, przysięgam...” wypowiedziało 280 podchorążych, w tym 28 kobiet. Na uroczystość przybył szef Sztabu Generalnego WP generał Franciszek Gągor, a także przedstawiciele władz państwowych i samorządowych, dowódcy rodzajów wojsk, generałowie, oficerowie, duchowieństwo.

Frontem do Grobu Nieznanego Żołnierza stanęły pododdziały Akademii: kompania honorowa ze sztandarem, składający przysięgę podchorążowie oraz kompanie podchorążych II i III roku oraz pododdział w strojach historycznych Szkoły Podchorą-

zych Piechoty. Padły komendy, meldunek szefowi Sztabu Generalnego WP, gen. Franciszkowi Gągorowi, złożył rektor-komendant WAT, gen. bryg. dr hab. inż. Zygmunt Mierczyk. Orkiestra zagrała hymn narodowy, na maszt wciągnięto flagę państwową.

Zabierając głos, gospodarz uroczystości, rektor-komendant WAT powiedział: *To najlepszy z najlepszych. W tym roku na jedno miejsce kandydowały trzy osoby. Czeka ich trudna nauka, trudna służba, ale później wielka duma i satysfakcja ze służby.* Generał Z. Mierczyk podkreślił, że podchorążowie, jako kandydaci do zawodowej służby wojskowej i przyszli oficerowie, biorą na siebie zaszczytny obowiązek kontynuowania zarówno chlubnych tradycji Wojska Polskiego, jak i pomnażania dorobku Wojskowej Akademii Technicznej. Uczelni, która od 57 lat kształci najwyższej klasy specjalistów, która jest kuźnią wojskowej inteligencji technicznej. *Armia wymaga tego, by mieć doskonałych żołnierzy zawodowych przygotowanych technicznie do obsługiwania sprzętu z najwyższej półki technologicznej. Z drugiej strony nowoczesna armia to także nowoczesny przemysł zbrojeniowy. WAT łączy uzyskiwanie potrzebnych zdolności operacyjnych naszych sił zbrojnych z możliwościami naukowymi* – dodał. Młodym kandydatom na żołnierzy zawodowych ge-

nerał życzył wytrwałości, sumiennosci i wykorzystania szansy na zostanie oficerem Wojska Polskiego.

Słowa przysięgi: „Ja, żołnierz Wojska Polskiego, przysięgam służyć wiernie Rzeczypospolitej Polskiej, bronić jej niepodległości i granic. Stać na straży Konstytucji, strzec honoru żołnierza polskiego, sztan-

daru wojskowego bronić. Za sprawę mojej Ojczyzny w potrzebie, krwi własnej ani życia nie szczędzić. Tak mi dopomóż Bóg.” wypowiedziało 280 podchorążych, w tym 28 kobiet. Czterech podchorążych: szer. pchor. Piotr Biaduń, szer. pchor. Tomasz Chałubiński, szer. pchor. Arkadiusz Józwiak, szer. pchor. Paweł Joško dostąpiło zaszczytu złożenia przysięgi na sztandar Akademii.

Dla podchorążych I roku studiów uroczysta przysięga przed Grobem Nieznanego Żołnierza to zwieńczenie trwającego prawie miesiąc Podstawowego Szkolenia Wojskowego, które było pierwszym etapem kształcenia wojskowego w uczelni (fotoreportaż z PSW na stronach: 2, 31 i 32). Za wzorową postawę żołnierską i uzyskanie bardzo dobrych ocen podczas kursu, szef Sztabu Generalnego WP, gen. Franciszek Gągor, wyróżnił nagrodami rzeczowymi szeregowych podchorążych: Mariusza Ryłko, Macieja Zyseka, Artura Czapskiego, Piotra Turka, Adama Świętochowskiego i Piotra Jakubowskiego.

Obiecujemy, że mundur podchorążego Wojskowej Akademii Technicznej nosić będziemy z dumą i godnością – zapewniała szer. pchor. Małgorzata Rączka, która zabrała głos w imieniu zaprzysiężonych podchorążych.

Jako rodzice chcielibyśmy wyrazić głębokie przekonanie, że młodzińczy zapał, ambicje i zaangażowanie naszych córek i synów pozwolą im dobrze wypełniać obowiązki

studentów wojskowej uczelni – powiedział Marek Marciniak, występujący w imieniu rodziców nowo zaprzysiężonych podchorążych. Drodzy nowo zaprzysiężeni. Kiedy dzisiaj usłyszeliśmy wypowiedziane przez Was słowa Roty Przysięgi Wojskowej: „Ja żołnierz Wojska Polskiego, Przysięgam...”, po wielu naszych twarzach popłynęły łzy wzruszenia, że to nasze dzieci, które nie tak dawno uczyliśmy stawiać pierwsze kroki, dzisiaj same stoją w szeregach Wojska Polskiego i przysięgają służyć swojej Ojczyźnie, bronić jej niepodległości i granic. Jesteśmy z Was dumni, że możecie realizować swoje marzenia bycia żołnierzem, bycia podchorążym najlepszej Akademii w Wojsku Polskim – dodał.

Przysięga wojskowa to akt szczególnie zobowiązania żołnierza wobec państwa i narodu. Wojskowa przysięga to moralne zobowiązanie na całe życie – podkreślił

w swoim wystąpieniu szef Sztabu Generalnego. *By sprostać szerokiemu spektrum współczesnych zagrożeń musimy mądrze i w odpowiedzialny sposób budować potencjał ludzki i techniczny naszej armii w realizacji tego celu dążymy do jej pełnego uzawodowienia połączonego z wprowadzaniem najnowszych generacji sprzętu i uzbrojenia. Wy, podchorążowie WAT składający dzisiaj przysięgę będziecie współtwórcami armii jakościowo jeszcze lepszej i nowocześniejszej* – dodał. Zdaniem gen. Gągora piątkowa uroczystość była szczególnie ważna, bo stanowiła konkretny wkład w rozpoczęty już proces profesjonalizacji naszych Sił Zbrojnych. *Wojskowa Akademia Techniczna od lat wpisuje się znakomicie w proces modernizacji i profesjonalizacji Wojska Polskiego, kształcąc najwyższej klasy inżynierów, dowódców i kadry techniczne Wojska Polskiego. Akademia to ważne centrum eksperckie i analityczne resortu obrony narodowej i sił zbrojnych* – ocenił szef Sztabu Generalnego WP.

Przy dźwiękach werbli, generałowie Franciszek Gągor i Zygmunt Mierczyk, w towarzystwie rodziców i delegacji nowo zaprzysiężonych podchorążych, złożyli wieniec na płycie Grobu Nieznanego Żołnierza. Orkiestra zagrała *I Brygadę* – pieśń, która jest grana na wszystkich uroczystościach wojskowych, jako melodia Wojska Polskiego. Uroczystość zakończyła defilada. Towarzyszyły jej gromkie brawa licznie zgromadzonej publiczności.

Pełne teksty wystąpień rektora-komendanta WAT, gen. bryg. dr. hab. inż. Zygmunta Mierczyka, szefa Sztabu Generalnego WP, gen. Franciszka Gągora oraz reprezentantki nowo zaprzysiężonych podchorążych Małgorzaty Rączki znajdują się na stronach 28-30.

Jerzy Markowski

PRZEMÓWIENIE JEGO MAGNIFICENCJI REKTORA-KOMENDANTA WOJSKOWEJ AKADEMII TECHNICZNEJ, GEN. BRYG. DR. HAB. INŻ. ZYGMUNTA MIERCZYKA

Szanowny Panie Generale!
Ekscelencje!
Dostojni Goście!
Drodzy Rodzice!
Mieszkańcy Warszawy!
Szanowni Państwo!
Żołnierze!

Przysięga wojskowa jest zawsze doniosłym wydarzeniem w życiu naszej uczelni, a szczególnie w Waszym, Drodzy Podchorążowie. Kolejny już rok naukę w Wojskowej Akademii Technicznej rozpoczynacie jako studenci w podchorążackich mundurach. Złożenie przysięgi wojskowej nadaje sens Waszej żołnierskiej służbie, wskazuje jej cel, jakim jest służenie Narodowi Polskiemu oraz stanie na straży suwerenności Rzeczypospolitej Polskiej. Ważny to także dzień dla polskich sił zbrojnych. Świadczy o tym obecność na dzisiejszej uroczystości tylu znakomitych gości.

Pozwólcie, że w imieniu Komendy, Senatu, kadry i podchorążych Wojskowej

Akademii Technicznej, dziękując za przyjęcie zaproszenia na naszą uroczystość, szczególnie serdecznie powitam: szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego Pana Generała Franciszka Gągora, podsekretarza stanu ds. uzbrojenia i modernizacji w MON Pana Zenona Kosiniaka-Kamysza. Gorąco witam wśród nas przedstawicieli władz państwowych i samorządowych. Z przyjemnością witam dowódców rodzajów wojsk, generałów i oficerów Wojska Polskiego, przedstawicieli Ministerstwa Obrony Narodowej, Sztabu Generalnego WP, rodzajów sił zbrojnych, Żandarmerii Wojskowej, Dowództwa Garnizonu Warszawa, uczelni wojskowych i warszawskich. Bardzo serdecznie witam przedstawicieli władz kościelnych. Witam wszystkich gości, którzy zechcieli przyjąć nasze zaproszenie.

Panie i Panowie Podchorążowie!

Jako kandydaci do zawodowej służby wojskowej i przyszli oficerowie, bierzecie na siebie dzisiaj szacowny obowiązek kontynuowania chlubnych tradycji Wojska Polskiego, ale także pomnażania wspaniałego dorobku Wojskowej Akademii Technicznej. Uczelni, która od 57 lat kształci dla naszych sił zbrojnych najwyższej klasy specjalistów, kuźni wojskowej inteligencji technicznej, jednego z zasadniczych filarów każdej nowoczesnej armii. Jest to nasz konkretny i wymierny wkład w proces profesjonalizacji Wojska Polskiego, z czego jesteśmy dumni.

Podchorążowie!

Wasza dzisiejsza obecność przed Grobem Nieznanego Żołnierza, w sercu Warszawy, symbolizuje nierozdzielny węzeł podchorążych z bohaterką stolicą Polski. Trudno wyobrazić sobie wspanialsze miejsce do złożenia przysięgi wojskowej niż plac noszący imię wielkiego Polaka Marszałka Józefa Piłsudskiego, którego pomnik stoi nieopoda-

ł, i Grób Nieznanego Żołnierza – symbol pamięci o żołnierzach, którzy oddali życie w służbie Ojczyźnie.

Od czasów Powstania Listopadowego podchorążowie wielokrotnie dawali dowód umiłowania Ojczyzny. Podchorążacki mundur stał się symbolem młodzieńczego zrywu i oddania Ojczyźnie. Pamiętajcie o tym, że stajecie się spadkobiercami tej wspaniałej tradycji. Bądźcie jej godnymi kontynuatorami.

Wybierając studia w Wojskowej Akademii Technicznej, dokonaliście ważnego i odpowiedzialnego wyboru. Jestem przekonany, że będziecie zadowoleni z tej decyzji. Wierzę głęboko, że sprostacie wymogom oficerskiego rzemiosła. Wierzę, że zdobywanie wiedzy, poznawanie najnowocześniejszej techniki wojskowej oraz uroki studenckiego, podchorążackiego życia sprawią Wam ogromną satysfakcję i dostarczą niezapomnianych przeżyć. Czasami może być trudno, ale jestem pewien, że sprostacie wyzwaniom. Bo warto. Przed Wami początek interesującej kariery – oficera Wojska Polskiego.

Od Was samych zależy, jak wykorzystacie tę szansę. Od Waszej pracowitości, sumienności i zdyscyplinowania. Od postawy etycznej tak w murach uczelni, jak i poza nimi.

Panie i Panowie Podchorążowie!

Życzę Wam z całego serca spełnienia Waszych planów osobistych i zawodowych.

Serdeczne pozdrowienia i wyrazy szacunku kieruję do Waszych Rodziców. Mają dzisiaj uzasadnione powody do dumy i satysfakcji.

Niech rozwój Akademii, jej prestiż i ranga, będą wspólną troską i odpowiedzialnością nas wszystkich, całej społeczności akademickiej.

Pozwólcie Państwo, iż na zakończenie swojego wystąpienia dziękuję serdecznie szefowi Sztabu Generalnego Generalowi Franciszkowi Gągorowi i ministrowi Zenonowi Kosiniakowi-Kamyszowi. Dziękuję też naszym dostojnym gościom i wszystkim, którzy swoją obecnością uświetnili uroczystą przysięgę tych wspaniałych młodych ludzi – podchorążych Wojskowej Akademii Technicznej.

Dziękuję z całego serca.

PRZEMÓWIENIE SZEFA SZTABU GENERALNEGO WOJSKA POLSKIEGO, GENERAŁA FRANCISZKA GAĞORA

Dostojni Goście,
Szanowne Rodziny Żołnierzy,
Mieszkańcy Warszawy,
Drodzy Podchorążowie!

Przysięga wojskowa to akt szczególnie zobowiązania żołnierza wobec państwa i narodu. Wypowiadając słowa roty przysięgi, potwierdziliście swoją gotowość do służby Ojczyźnie i do najwyższego poświęcenia w jej obronie. Wojskowa przysięga to moralne zobowiązanie na całe życie.

To szczególne zobowiązanie będzie Wam towarzyszyć nie tylko w okresie najbliższych 5 lat, które spędzicie w Wojskowej Akademii Technicznej. Kształcąc się na przyszłych oficerów Wojska Polskiego, zobowiązujecie się do dochowania wierności przysiędze na czas Waszej całej życiowej aktywności zawodowej. Tytuł i insygnia podchorążego, które nosicie, dowodzą, że zawodowa służba wojskowa jest Waszym świadomym wyborem i powołaniem. Stoicie na początku niełatwej drogi wymagającej zdyscyplinowania, lojalności i poświęcenia, a także szczególnej dyspozycji wobec narodu i Ojczyzny.

W dniu dzisiejszym nie sposób nie odnieść się do historii.

Wojskowa przysięga towarzyszy polskiemu żołnierzowi od wieków. O tym, jak pol-

ski żołnierz potrafi dochować jej wierności, świadczy miejsce, w którym się znajdujemy. Złożyliście uroczystą przysięgę przy Grobie Nieznanego Żołnierza – miejscu szczególnego hołdu i pamięci o wszystkich, którzy dochowując wierności przysiędze, oddali życie za Ojczyznę. Znajdujemy się na placu marszałka Józefa Piłsudskiego. Stoi tu także jego pomnik. Ta wyjątkowa postać to kolejny wzór do naśladowania dla współczesnych pokoleń żołnierzy. Warto w tym miejscu przypomnieć dewizę marszałka doskonale odnoszącą się do symboliki dzisiejszej uroczystości „Honor służyć jest jak sztandar, z którym żołnierz rozstaje się wraz z życiem”.

Szanowni Państwo!

By sprostać szerokiemu spektrum współczesnych zagrożeń, musimy mądrze i w odpowiedzialny sposób budować potencjał ludzki i techniczny naszej armii. W realizacji tego celu dążymy do jej pełnego uzawodowienia połączonego z wprowadzaniem najnowszych generacji sprzętu i uzbrojenia. Wy, podchorążowie WAT składający dzisiaj przysięgę, będziecie współtwórcami armii jakościowo jeszcze lepszej i nowocześniejszej.

Wojskowa Akademia Techniczna od lat wpisuje się znakomicie w proces modernizacji i profesjonalizacji Wojska Polskiego, kształcąc najwyższej klasy inżynierów, dowódców i kadry techniczne Wojska Polskiego. Akademia to ważne centrum eksperckie i analityczne resortu obrony narodowej oraz sił zbrojnych. Prowadzi prace naukowo-badawcze na najwyższym światowym poziomie w najnowocześniejszych obszarach techniki i technologii wojskowej.

Renoma tej uczelni daje gwarancję, że Wy, stojący dziś przed nami podchorążowie pierwszego roku, za kilka lat staniecie się najwyższej klasy wojskowymi specjalistami potrafiącymi sprawnie zarządzać obsługą nowoczesnych systemów uzbrojenia, logistyki, dowodzenia, łączności, rozpoznania czy inżynierii wojskowej.

Drodzy Podchorążowie!

W dobie gwałtownej rewolucji technicznej o powodzeniu na współczesnym polu walki coraz częściej decyduje umiejętne wykorzystanie i obsługa skomplikowanych i coraz bardziej zaawansowanych technologicznie systemów uzbrojenia i dowodzenia.

Nowe technologie potrzebują nowej generacji ludzi do ich obsługi. To właśnie Wy będziecie tworzyli inżynierską awangardę naszej armii. By ten cel osiągnąć, musicie dobrze wykorzystać okres studiów. Pozyskując specjalistyczną wiedzę i wykształcenie, będziecie równolegle zdobywać uniwersalne umiejętności potrzebne każdemu żołnierzowi zawodowemu. Tylko gruntowna, solidna wiedza – specjalistyczna i ogólnowojskowa – zagwarantuje Wam dobry start do dalszej kariery zawodowej, już w charakterze oficerów Wojska Polskiego.

Szanowni Rodzice i Bliscy Żołnierzy!

Wasi Synowie i Córki wybrali trudną i pełną wyrzeczeń, ale jakże ambitną i zaszczytną drogę dalszego zawodowego rozwoju. Ich decyzja to w dużej mierze zasługa patriotycznego wychowania, jakie otrzymali w rodzinnym domu. Dziękuję w imieniu Sił Zbrojnych za ich wychowanie na wzorowych obywateli i dobrych obrońców Ojczyzny. Jestem przekonany, że ich dalsza służba będzie dla Was powodem do dumy i satysfakcji.

Serdecznie pozdrowienia i podziękowania kieruję do władz samorządowych i mieszkańców Warszawy, którzy tak licznie przybyli na dzisiejszą uroczystość. Dziękuję za przychylność i sympatię okazywaną na co dzień Wojskowej Akademii Technicznej i jej studentom. Możliwość służby i nauki w stolicy Polski to dla podchorążych WAT zaszczyt i wyróżnienie.

Drodzy Podchorążowie!

Za Wami pierwszy etap nauki i służby. Udając się na zasłużony krótki wypoczynek, na przepustki, pamiętajcie o obowiązującej Was przysiędze wojskowej i o poszanowaniu munduru, który nosicie.

Życzę Wam samych celujących ocen, sukcesów i pomyślności w nauce, służbie i w życiu osobistym. W chwilach trudnych zawsze pamiętajcie o dewizie Waszej uczelni – „Omnia pro Patria”, „Wszystko dla Ojczyzny”.

Żołnierskiego Szczęścia!!!

WYSTĄPIENIE SZER. PCHOR. MAŁGORZATY RĄCZKI

Panie Generale, Ekszellencje – Księża Biskupi, Panie Rektorze-Komendancie, Panowie Generałowie, Panie i Panowie Oficerowie, Podoficerowie, Panie i Panowie Podchorążowie, Kochani Rodzice, Drodzy Goście, Koleżanki i Koledzy!

Wypowiedziane tutaj przed Grobem Nieznanego Żołnierza uroczyste słowa Roty Przysięgi Wojskowej na Sztandar Wojskowej Akademii Technicznej to dla nas podchorążych wielki zaszczyt.

Cieszymy się, że możemy studiować w renomowanej uczelni wojskowej. Jesteśmy świadomi, że wchodzimy w nową rzeczywistość, która wymagać będzie od nas ogromnego wysiłku przez kilka najbliższych lat studiów.

Wierzymy, że dorównamy do wysokiego poziomu prezentowanego przez oficerów – absolwentów Akademii, pełniących obecnie służbę w różnych rodzajach sił zbrojnych w kraju, w misjach pokojowych i stabilizacyjnych: w Iraku, Afganistanie, na Wzgórzach Golan, w Libanie i w wielu jeszcze innych miejscach, niosąc pokój i nadzieję tym, którzy tego potrzebują.

Panie Generale, dziękujemy, że dzisiaj był Pan razem z nami i był Pan świadkiem złożonej przez nas przysięgi wojskowej.

Panie Rektorze-Komendancie, w dniu tak ważnym dla każdego żołnierza, proszę przyjąć podziękowania od nas – nowo przysiężonych za to, że możemy wypełniać obowiązki stojące przed podchorążymi pod Pana dowództwem.

Podziękowania składamy także naszym dowódcom i wykładowcom – za poświęce-

nie, trud i zrozumienie, że dopiero stawiamy pierwsze kroki w trudnym żołnierskim rzemiośle.

Słowa gorących podziękowań kierujemy także w stronę naszych duszpasterzy za udzielone nam błogosławieństwo. Największe podziękowania składamy naszym rodzicom i opiekunom.

Mamo... Tato...

Dziękujemy za rodzicielską troskę, za matczyne trud, za to, że pokazywaliście nam właściwą drogę, po której szliśmy i dzisiaj mogliśmy się stać prawdziwymi żołnierzami Wojska Polskiego.

Dziękujemy wszystkim gościom, a także koleżankom i kolegom za udział w naszej uroczystej przysiędze wojskowej.

Obiecujemy, że mundur podchorążego Wojskowej Akademii Technicznej nosić będziemy z dumą i godnością.

PODCHORAŻOWIE WYRÓŻNIENI PRZEZ SZEFA SZTABU GENERALNEGO WP, GEN. FRANCISZKA GĄGORA

szer. pchor. Mariusz Ryłko

Absolwent Liceum Ogólnokształcącego, klasy o profilu matematyczno-geograficznym, im. Komisji Edukacji Narodowej w Bielsku-Białej. Na studia mundurowe w Wojskowej Akademii Technicznej zdecydował się ze względu na tradycje rodzinne.

W przyszłości, już jako absolwent WAT, chciałby poszerzać swoją wiedzę i doświadczenie na misjach stabilizacyjnych i pokojowych. Interesuje się żeglarstwem i koszykówką. Był zawodnikiem BBTS Siatkarz Orginal w Bielsku-Białej. Jego ulubiony film to „Plan doskonały”.

szer. pchor. Artur Czapski

Ukończył Liceum Ogólnokształcące im. Mikołaja Kopernika w Warszawie. Zawsze fascynowały go wojsko, dyscyplina i żołnierskie zachowanie. Był siatkarzem MKS MOS WOLA Warszawa. Interesują go podróże, zwiedził już wiele krajów, poznał wiele kultur i tradycji. Lubi aktywnie lub też przy dźwiękach gitary spędzać wolny czas.

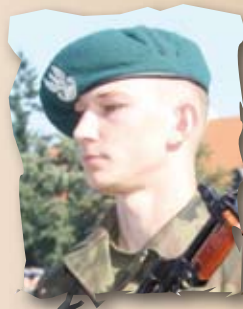
szer. pchor. Maciej Zysek

Ukończył Technikum Elektroniczne nr 2 przy Zespole Szkół nr 2 im. Marii Curie-Skłodowskiej w Otwocoku. O wyborze studiów w Akademii zdecydował prestiż i wysoki poziom kształcenia uczelni. Interesuje się historią lotnictwa, jest kibicem siatkówki. Jego ulubiona książka to „S 22”.

Jego ulubiona książka to „S 22”.

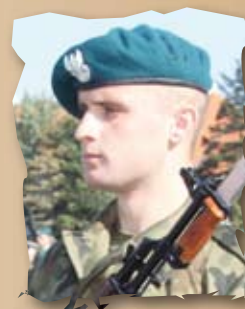
szer. pchor. Piotr Turek

Absolwent Liceum Ogólnokształcącego im. Mikołaja Kopernika w Parczewie. Ukończył również szkołę muzyczną w klasie fortepianu. Decyzję o wyborze studiów w WAT

podjął po głębokich przemyśleniach. Chce zdobyć dyplom renomowanej uczelni. W przyszłości chciałby wyjechać na misje stabilizacyjne i pokojowe. Jego brat studiuje w Akademii Marynarki Wojennej. Słucha muzyki poważnej, jego ulubionym kompozytorem jest Fryderyk Chopin.

szer. pchor. Piotr Jakubowski

Ukończył Liceum Ogólnokształcące w Lublinie, uczęszczał do klasy o profilu matematyczno-fizycznym. Przez rok studiował w Szkole Wyższej Przedsiębiorczości i Techniki

w Polkowicach. Jest zafascynowany wojskiem. Jego największym marzeniem jest zdobycie uprawnień skoczka spadochronowego. Interesuje się sportem: lekką atletyką, piłką nożną i pływaniem. Jest mistrzem Dolnego Śląska w skoku w dal.

szer. pchor. Adam Świętochowski

Ukończył II Liceum Ogólnokształcące w Białymstoku, uczęszczał w nim do klasy o profilu matematyczno-informatycznym. Fascynuje go wojsko, możliwość współdziałania z innymi żołnierzami.

Rozpoczęte w WAT studia chce kontynuować w WEST POINT. Interesuje się piłką nożną. Jego ulubiona książka to „Sztuka Wojny”.

PIERWSZE DNI W AKADEMII

Wstępem do wspomnianych na stronie 2 zajęć teoretycznych i praktycznych było wręczenie broni. 1 września br., na uroczystej zbiórce pododdziałów akademickich WAT, z rąk rektora-komendanta Wojskowej Akademii Technicznej, gen. bryg. dr. hab. inż. Zygmunta Mierczyka, broń odebrali podchorążowie, którzy w procesie

rekrutacji zdobyli najczęściej punktów rankingowych: szer. pchor. Piotr Szlęzak (Wydział Mechaniczny), szer. pchor. Michał Chrzęszczewski (Wydział Mechatroniki), szer. pchor. Marcin Waraksa (Wydział Cybernetyki), szer. pchor. Łukasz Bieleń (Wydział Inżynierii Lądowej i Geodezji), szer. pchor. Grzegorz Grubecki (Wydział

Nowych Technologii i Chemii), szer. pchor. Tomasz Kowalski (Wydział Elektroniki). Pozostali podchorążowie otrzymali broń z rąk swoich dowódców. Przez kolejne dni kandydaci na żołnierzy zawodowych przygotowywali się do praktycznego wykonywania zadań oraz opanowywali podstawowe zasady działania na polu walki.

PIERWSZE DNI W AKADEMII

Zajęcia odbywały się zarówno w salach wykładowych, jak i na poligonie. Podczas jednych z ostatnich zajęć praktycznych na poligonie, kandydatów na podchorążych odwiedzili rektor-komendant WAT, gen. bryg. dr hab. inż. Zygmunt Mierczyk oraz prorektor ds. kształcenia, prof. dr hab. inż. Jarosław Rutkowski. Rozpoczęte szkolenie zakończyło się sprawdzianem praktycznym. Po nim, 26 września br., nastąpiła uroczysta przysięga wojskowa, która po raz trzeci w historii Akademii odbyła się przed Grobem Nieznanego Żołnierza – miejscu upamiętniającym bezimiennych żołnierzy poległych w obronie Ojczyzny (relacja z przysięgi na stronach 26-30).

